Revistă premiată cu medalia şi diploma „Pamfil Şeicaru“ pentru literatură 2008

Climate literare

60

Anul 6
noiembrie
2012

Director fondator:
Ion Iancu Vale

Revistă literară şi de cultură românească
Fondată: mai 2007

LA MULȚI ANI!

Climate literare vă urează Crăciun fericit!

Semnează în acest număr

***	Poezii de iarnă	3
Mircea Horia Simionescu	Dicţionar onomastic	4
Emil Stănescu	Să ne bucurăm împreună...	5
Luminiţa Cuna	Poeta Claudia Serea...	7
***	Conferinţă despre opera pictorului Baruch Elron	8
Emilia Dănescu	Recurs la memoria nopţii	9
Constantin Stancu	Pietatea timpului	10
Ion Iancu Vale	Jozsef Pildner, Don Quijote de Chindia	11
Mihai Antonescu	Consemnări prieteneşti	12
Gabriel Vincenţiu Mălăescu	Poeme	13
Victor Sterom	Breviare	14
Mario Varga Llosa	Elogiul lecturii şi al ficţiunii	15
Dorel Schor	Pictura inspirată din literatură	16
Ştefan Ion Ghilimescu	Incinta Mânăstirii Mărgineni...	17
Mihai Ardeleanu	Mecanica Vieţii	19
Gheorghe Valerică Cimpoca	În căutarea adevărului	20
Ion Iancu Vale	Urmărirea	21
Lucian Gruia	Sacrul şi profanul la Ion Mărgineanu	22
Andrei Pleşu	Mentenanţa limbii române	23
George Ioniţă	Poeme	23
Mihai Batog Bujeniţă	Farmecul tainic al jocurilor de cuvinte	24
Victor Sterom	Credinţă în mijlocul cerului (poem)	25
Elena Buică	Simbioze lirice	26
George Roca	O nouă apariţie editorială	27
Delia Stăniloiu	Curriculum Vitae (poem)	27
Eleonora Cioran	Scrisoare deschisă adresată lui Gabriel Liiceanu	28
Alina Nicoleta Polina	Roşul ucigaş	29
Gabriela Căluţiu Sonnenberg	Românii adaptivi	31
Ecaterina Negară	Poeme	32
Paul Leibovici	Cea mai veche scrisoare din Ierusalim	33
Adriana Georgiana Epure	Aşa cum văd eu...	34
George Nicolae Stroia	Poeme	35
Teo Babel	Vârsta fragedă, filon de poezie matură	36
Loredana Ianoş	Poetul şi istoricul Ioan Ţepelea	38
Manuela Elena Dragoş	Luna Internaţională a Bibliotecilor Şcolare	39

Adresa redacţiei principale: Aleea Arcaşilor, bl. 36, sc. B, ap. 23, Târgovişte, România **Telefoane:** 0722 702 578, 0741 732 122 **E-mail:** ioniancuvale@yahoo.com **Web site:** http://climate.literare.ro

Director editor: Gheorghe-Valerică Cimpoca,
Redactor-şef (fondator): Mircea Cotârţă
Redactor principal (fondator): Sebastian Drăgan
Colegiul redacţional: Grigore Grigore, Gheorghe Palel, Emil Stănescu
Florea Turiac, Lucian Constantin

Redacţii asociate - România: Bacău, Bistriţa, Braşov, Cluj-Napoca, Bucureşti, Deva, Focşani, Iaşi, Suceava, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Olăneşti, Oradea, Ploieşti); **Alte ţări:** Australia, Belgia, Canada, Danemarca, Elveţia, Franţa, Germania, Gibraltar, Israel, Italia, Macedonia, Portugalia, Republica Moldova, Serbia, Spania, S.U.A., Ucraina.
Fotoreporter: Tiberiu Rusescu.

Colaboratori principali: Mihai Antonescu, Mihai Ardeleanu, Eugen Axinte, Iulia Barcaroiu, Nicolae Bălaşa, Elena Buică, Roni Căciularu, Luca Cipolla, George Coandă, Florian Copcea, Melania Cuc, Emilia Dănescu, Mircea Drăgănescu, Eugen Evu, George Filip, Dan Gîju, Dimitrie Grama, Mirel Horodi, Djamal Mahmud, Alexandru Manafu Menuţ Maximinian, Gavril Moisa, Octavian Mihalcea, Monica Mureşan, Ştefan Lucian Mureşanu, Florin Vârlan Neamţu, Emil Persa, George Petrovai, Georgeta Resteman, Puiu Răducanu, George Roca, Viorel Roman, Dorel Schor, Claudia Serea, Delia Stăniloiu, Victor Sterom, Al. Florin Ţene, Ioan Ţepelea, Baki Ymeri, Raqel Weizman.

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor

Tehnoredactare: Florin-Lucian Dragoş ■ 0730 863 602 ■ dragosflorinlucian@gmail.com ● Culegere text: Reta Sofronie ● Corectură: Manuela-Elena Dragoş

Revistă editată de Societatea cultural istorică „ARM" Târgovişte ■ ISSN 1843-035X

Apare sub egida Consiliului Judeţean Dâmboviţa prin Centrul Judeţean de Cultură Dâmboviţa şi cu concursul Fundaţiei „Renaşterea Pietroşiţei - Ruralia"

Poezii de iarnă

George Bacovia

Decembre

Te uită cum ninge decembre...
Spre geamuri, iubito, priveste -
Mai spune s-aducă jăratec
Si focul s-aud cum trosneste.

Si mână fotoliul spre sobă,
La horn să ascult vijelia,
Sau zilele mele - totuna -
As vrea să le-nvăt simfonia.

Mai spune s-aducă si ceaiul,
Si vino si tu mai aproape, -
Citeste-mi ceva de la poluri,
Si ningă... zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine,
Si toate din casă mi-s sfinte, -
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citeste nainte.

E ziuă si ce întuneric...
Mai spune s-aducă si lampa -
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Si-a prins promoroacă si clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă...
Potop e-napoi si nainte,
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citeste nainte.

George Coşbuc

Colindătorii

Cad fulgii mari, încet zburând
Şi-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând,
De mult uitarăm jocul.
Demult şi patul ne-aştepta,
Dar cine să se culce?
Rugată, mama repeta
Cu glasul rar şi dulce

Cum sta pe paie-n frig Hristos
În ieslea cea săracă,
Şi boul cum sufla milos,
Căldură ca să-i facă,
Drăguţ un miel cum I-au adus
Păstorii de la stână
Şi îngerii albi cântau pe sus,
Cu flori de măr în mână.

Şi-auzi ! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Şi vin mereu, s-opresc în drum,
Se-aud acum în tindă -
Noi stăm cu ochii pironiţi
Şi fără de suflare:
Sunt îngerii din cer veniţi,
Cu Leroi, Domnul mare !

Ei cântă-nălţător şi rar
Cântări de biruinţă,
Apoi se întorc şi plâng amar
De-a Iudei necredinţă,
De spini, de-postaşi, şi c-a murit..
Dar s-a deschis mormântul
Şi El acum e-n cer suit
Şi judecă pământul.

Şi până nu tăceau la prag,
Noi nu vorbeam niciunul -
Sărac ne-a fost, dar cald şi drag
În casă-ne Crăciunul.
Şi în târziu ne biruia
Pe vatra caldă somnul,
Şi-n vis vedeam tot flori de măr
Şi-n faşă, mic, pe Domnul.

Nichifor Crainic

Magii

V-aţi faurit un vis de-acele
Ce-au fost aievea-n Cannan,
Străvechi tălmăcitori de stele
Sub cerul din Iran.

Întinderea scânteietoare
Pălea-n adâncuri ca un fum,
Când călăuza de vâlvoare
V-a luminat a drum.

Şi-a fost ca zile după zile
Pe creştet steaua vă lucea.
În pas molatic de cămile
Călătoreaţi cu ea.

Păreau picaţi pe cer curmalii
Umbrind roare de fântâni;
În golul mort urlau şacalii,
Dar voi, trei magi bătrâni,

Sporind din semnul peste fire
Tăria cugetului slab,
Treceaţi părăginile-asire
Şi haosul arab.

Treceaţi cu ochii-n steaua care,
Cu vrăji în minunatu-I chip,
Ţara trei umbre legendare
Pe drumuri de nisip?

O, magi, pe curgerea de veacuri,
Tremurătorul strop de foc
Ni-arată cai fără conacuri
Spre tainicul noroc.

Şi de-am crezut într-o minune,
Dureri-potop nenumărat -
Legenda voastră nu le spune,
Dar noi le-am îndurat.

Şi, peste măguri de ruine,
Acelaşi crez vizionar
Anima marile destine
De-acelaşi strop de jar.

Pe frunţi cu magica lucoare,
Străbatem neguri şi valtori,
Spre zarea veşnic schimbătoare
Statornici călători.

Treptat se face cânt obida,
Iar îndoielile-temeiu:
Ne-mbracă steaua cu hlamida
Cerescului poleiu.

Şi-n fulgerarea-i diafană,
Prin vremi, o, magi, vă străvedem-
Cutezătoare caravană
Sosind la Betleem.

Dicționar onomastic (26)

Mircea Horia Simionescu

Vor fi destui în anii care vin ca să nu se înțeleagă între ei și să fie gata, în goana după aur, să se sfâșie, să arunce civilizația în haos.

Este de datoria cărților frumoase, a operelor mari, solide, fastuoase, pătrunse de lumină și dăruind lumină, să înlăture în- groșarea antenelor, să sensibilizeze din nou ochii și urechile, să preîntâmpine pericolul dispariției în materie a vibrației, salvând-o din bolboroseala capetelor turtite." (S. Famagusta)

CĂLIN Băiat antipatic, netuns și snob încă de la cinci ani. „Ce mai faci, Căline?" „Aşe!" (Nume din categoria: „Agresiv românești".)

CALIOPI Numele este frumos, dar numai purtat de o bătrână. Ca să fii Caliopi, trebuie să fi trecut mai întâi prin stadiile Nina, Monica, Despina, Maria, Caterina, Eufrosina și altele. CALIOPI GRASOPOL Fusese o femeie de o frumusețe antică, desprinsă dintr-o frescă și azvârlită de un destin ciudat pe malurile lalo- miței. Avea prin 1940 o proprietate lângă orașul P., unde locuia vara și de unde trecea spre târg, de două ori pe săptămână, o dată ca să îngrijească mormântul domnului Pericle, soțul ei - remarcabil negustor dintre cei vechi - și altă dată pentru a face vizită doamnelor Zottoviceanu.

în trăsura deschisă, Caliopi Grasopol trecea ca o ducesă, severă și delicată și, o dată, întâlnită pe podul Mihai Bravu, mi-a apărut ca o zeitate de dantelă. Avea în ochi o tristețe care prevestea cataclisme, mâna ei era subțire, talia dreaptă, mișcările eliptice.

Doamna Caliopi s-a stins acum câțiva ani și sufletul ei cred că odihnește în grădina în care sălășluiesc sufletele statuilor.

CALIST De asemenea monahal. De tip Calinic, Iacint etc. Calist Macedoneanu, Calist Călugăreanu, Calist Preuțescu.

CALMAN Trăiesc încă mulți ploieșteni care l-au văzut în prima zi a sosirii lui în oraș. Era în iarna lui 1919. Bietul venetic tremura într-un pardesiu jerpelit, solicitând primăriei concesiunea unui debit de tutun în Piața Mare.

A folosit cu abilitate fondurile debitului, timp de mulți ani, apoi a deschis o parfumerie împreună cu Maricescu, un evreu întreprinzător.

în noiembrie 1940, cutremurul de pământ distruge maga-zinul, punând capăt afacerii. Alungându-și asociatul, Calman solicită un împrumut pentru „românizare" și construiește în București, pe Calea Moșilor, o editură. Timp-de doi ani, treburile merg bine, casa conlucrând cu traducători anonimi și cu militari scutiți de front. O Istorie a lumii de H. van Loon, tradusă în ciuda drepturilor rezervate, aduce în casă câteva milioane, iar reportajul „Gândește, nu sta pe gânduri!", vândut prin Consiliul de patronaj și prin școli, adaugă alte două milioane.

1945, în toamnă, casa de editură lichidează. Clădirea impunătoare e ocupată de un comandament militar. Calman, proprietar și al altor trei blocuri, o dăruiește Uniunii Patrioților. Gestul e apreciat. în 1948, comisia de naționalizare a clădirilor îl ocolește.

Anii trec. Prin 1953-55, Calman este expert al Societății de stat pentru achiziționarea de mașini (S.P.A.M.). Călătorește în Grecia, Anglia, Brazilia și Australia. Din ultima călătorie nu se mai înapoiază în țară.

Se află, ulterior, că într-o bancă elvețiană, Calman poseda încă din timpul războiului câteva sute de mii de dolari, o avere imensă pe care Maricescu i-o transferase cu abilitate.

La Nisa, într-unul dintre cele mai distinse localuri, ținut de „Kalmann și Marissesco", se mănâncă mititei și sarmale de zile mari și se vorbește fermecător românește.

CALMANT (Nume neatestat) De luat legătura cu Sedonal, Carbaxin, Bromoval, Pasifloral, Luminai și Luminaletta, Nerva- til, Valenal și Cerebrosan; de rugat să se studieze Logica lui Hegel și să se facă rezumate. Eventual să se folosească pentru studiu și compendiul lui Henri Meprobamat. (în h elix Alean)

CALOMIRA Calomira Calomiris, str. Făinari 45. (Ct.) Tocat Ia capete cu cuțitul fantezist al declinării. Asemănător lui Galileo Galilei (vezi numele).

CAMELIA Insectă albă, din hârtie cerată. Puțin falsă.

CAMIL Se menține cu orice sacrificiu la ordinea zilei.

CANDID Plăpumar în Sfântu Gheorghe.

CAPITOLINA „Gura ei mică mă îndemna, întotdeauna, la păcat. Desigur, nu întârziam de-a întoarce capul spre a o gândi toată."

(Alexandru Ober) „Inconsistentă, asemenea unei prăjituri cu albuș de ou." (Silvio Pavana) CAPITOLINA OPREA Afacerile o vor preocupa până la moarte: cum să revândă un palton vechi, cât să ia pe o broșă falsă, cât ar câștiga dacă ar închiria camerele din față fără știrea Măriei Constantinescu, nebănuind că femeile în vremea noastră rezolvă aceste probleme la nivel diplomatic sau se folosesc de societăți pe acțiuni cu tentacule uriașe - desigur la o altă scară, de milioane.

Va urma

Puncte de vedere

Să ne bucurăm împreună de... gafele critice ale lui Hocus-Pocus... (2)

Emil Stănescu

Aşadar, Alex Ştefănescu a zis din nou Hocus-Pocus! , însă nu imediat după '89, când, cu siguranţă se aştepta să fie debarcat grabnic de pe locul pe care-l ocupa fără drept, ca şi astăzi de altfel, când se vede clar că ţine locul altcuiva ori, văzând că breasla scriitoraşilor (chiriaşi ai literaturii-cum mai crede încă bietul criti-circar) e una blândă şi blajină, fostul gazetar obscur de provincie, apoi redactor şef al României literare (să nu uităm, revistă a Uniunii Scriitorilor din România, nu a altcuiva!), împreună cu directorul său, Nicolae Manolescu, au îmbrăţişat aceeaşi lozincă, Hocus-Pocus! şi, iată-i revizuindu-se, teoretic!

Dar, n-au făcut-o, practic. S-au temut să nu fie acuzaţi că i-ar fi împins oportunismul la acîiune dolozivă, aşa că, nici pomeneală de revizuire...

Prudenţă, însă... lui A.Ş. să nu cumva să-i vorbeşti de alte cărţi şi autori decît de cei pe care-i citise în tinereţe, pentru că altfel, imediat, cu un nou şi vesel Hocus-Pocus! te şi face stană de piatră în reviste sau la radio (RRC- sub oblăduirea obedientei Stanciu Teodora, n.n.) : semidoct, ratat, nu e scriitor, etc..., ori sub privirile îngăduitoare / interesate (?!) ale altui director sau redactor (în general, tot critic... vorba proverbului – Corb la corb nu-şi scoate ochii).

Dar, lăsând la o parte aspecte colaterale, omul adoră (după cum a declarat-o la gazetă), cu o răbdare de chinez să recitească operele autorilor de pe vremuri şi mai ales pe prietenii săi, Paul Georgescu, Platon Pardău, Fănuş Neagu şi, nenumăraţi alţii, nimic în plus, nimic în minus, pentru că (deşi nu-i plac citatele, nici cînd vin din partea domnişoarelor frumoase, de pension) adoră să le pună în practică (fără să mai arate şi sursa!, c-aşa-i la modă!). După cum ştie să se limiteze se cunoaşte maestrul!, deh...

Omul declară că adoră să-şi rescrie textele critice, aidoma unui pictor asiatic îndrăgostit de propriul penel. Regretul nostru, în această privinţă, este datorat faptului, că domnia sa nu a fost înzestrat la desen. Chiar atunci când, în copilărie se căznea cu "creonul" negru să copieze desene colorate punând peste ele o hârtie semitransparentă, un fel de pergament (calc, în termeni tehnici, n.n.), dl. A.Ş. constata cu stupoare că ridicând copia, ceea ce i se înfăţişa era doar desenul mohorât, amprenta fiinţei sale neînzestrate pentru această artă particulară şi, implicit, pentru artă, în general.

Spre regretul miilor de cititori, dar şi al umanităţii în general, acelaşi lucru i s-a întâmplat d-lui A.Ş. şi în critica literară pe care o face astfel pentru că, neînzestratul său eu din triada susamintită nu s-a putut şi nu se va putea niciodată echilibra / maturiza ori depăşi : Ce-ţi e scris, în frunte ţi-e pus! A fost un critic în vogă în perioada comunistă, printr-o pură întâmplare, şi asta a rămas!

Între timp, văzând că marca sa genetică mohorâtă îl urmăreşte ca o umbră, Alex. Şt. A încercat să corecteze neajunsul strident şi, ciupind de pe ici, şterpelind de pe dincolo, şi-a înjghebat (potrivit principiului că meseria nu se învaţă, ci se fură) câteva dintre puţinele formulele standard, atât de sărace ale criticii literare (cum în mod just constata şi cu atâta adevăr, Eugen Ionescu într-o tabletă).

Descoperirea adevăratei arte i-a fost interzisă d-lui A.Ş. în calitate de autor aşa că, după eşecuri succesive, în chip năstruşnic şi-a inventat (de formă, nu dintr-o necesitate!) un supraeu, Hocus-Pocus, geniu tutelar al criticii literare, însă n-a ştiut cum să-i dea viaţă, l-a transformat într-un robot unilateral demolator şi asta pentru că, din păcate, d-l A.Ş. este un mizantrop (dispreţul faţă de autorii de ambe sexe –a.s.v. şi ultimile sale cărţi- este mai mult decât evident, este de notorietate... De altfel tot dezastrul este prezent în nuce încă de la acel Jurnal de critic, din 1980, apărut la Editura Cartea Românească). Domnia sa nu-şi poate iubi decât bietele desene mohorâte, fişele sale critice, adunate sub pat, într-o ladă imensă (a.s.v. interviul din Dacia literară, apărut după publicarea Istoriei...).

După revoluţie, aşa cum am spus, omul nostru a reluat acele vechi fişe-texte, rodul trudei sale din tinereţea plină de ambâţ, cu profundă scrupulozi-

tate în intenție, nu şi în fond, s-a căznit schimbând şi revizuind (pe ici, pe acolo, nu în chip fundamental cum, poate, şi-ar fi dorito...), dar ceea ce a rezultat nu ne poate înşela. Cosmetizarea este evidentă. Mecanica mohorâtă a ideilor sale literare de împrumut n-a avut puterea să cuprindă nici prin această ultimă încercare fenomenul viu al literaturii româneşti pe care n-a reuşit şi nici nu va reuşi să-l înțeleagă nici măcar cu sprijinul miraculoasei formule magice: Hocus-Pocus!

Hocus-Pocus! Aşa face dl. A.Ş. şi orice autor valoros este transformat în ceea ce doreşte supraeul său dominant, ideologul nărăvit la putere care-i domină personalitatea. E suficient ca cineva să-i facă o cât de uşoară atingere şi biata lui poetesă interioară sare ca arsă de invidie iar Hocus-Pocus te şi pocneşte!

Dacă ai avut cutezanța să-i spui în față ceva de genul: Ați declarat valoarea ca suprem criteriu în analiza critică a operelor autorilor cuprinşi în Istoria... dvs., dar n-ați arătat şi ce înțelegeți prin valoare, atunci să nu te mire că te-ai şi trezit cu un val de etichete (nonvaloare, poet ratat, nu e scriitor, e un semidoct pentru că vine cu citate din secolul al XIX/lea, din Titu Maiorescu, din Eminescu etc.), pe care doar cei naivi ar putea să le ia în seamă şi să se lase impresionați.

Hocus-Pocus mai zice Alex. Şt. şi atunci cînd e vorba de critici mult mai înzestrați decât mărimea sa, oameni al căror desen chiar fără pergament (calc, în limbaj tehnic, termen pe care, omul, se preface că nu-l cunoaşte... n.n.) este deseori mai izbutit decât originalul. Îi vom aminti acum doar pe Luminița Marcu, sau Ioana Pârvulescu şi, nu cel din urmă, chiar pe octogenarul Henri Zalis. Au îndrăznit ei ceva cu adevărat critic, s-au pronunțat într-un mod ferm şi bine fundamentat?!... Ultimul, a scris chiar o Istorie condensată a literaturii române?! Afară cu ei, să dispară de la revistă, să-i minimalizăm de urgență ori chiar să le organizăm o execuție..., ca la carte, fără drept la replică! Vorba ceea, noi suntem belferii de la USR! Aşa că, din nou, Hocus-Pocus!

Şi, după ce o viață întreagă criticul nostru s-a comportat aidoma milițianului din anii 50, de la bariera de cale ferată la intrarea în pădurea Râioasa, care-i ciomăgea pe căruțaşii adunați în coloană, venind de la Bucureşti unde duseseră marfă şi care, când bunicul l-a întrebat revoltat: De ce dai cu prăjina în oameni?! Ce au făcut?! Care-i legea?!, ei bine, a răspuns (ştiind că miliția era pusă să bată cu nădejde): Dar eu ce să fac?! De ce sunt pus aici?!, la fel zice şi A.Ş. : Eu îl apăr pe cititor, eu nu sunt chiriaşul literaturii, ca poetul, ci gazdă, adevăratul latifundiar (cum spunea ironic Pompiliu Constantinescu) aşa că, poc cu parul, Hocus-Pocus!

Bunicul a avut scăpare acum 60 de ani, dar eu mi-am făcut de lucru chemându-l pe A.Ş. la dialog, în cadrul unei emisiuni la R.R.Cultural, Polemici elementare, a d-nei Georgeta Drăghici. Rezultatul îndrăznelii mele?! Criticul m-a luat tare şi de sus, a lovit în disperare de cauză doardoar va pleca acasă învingător şi apoi mi-a luat în tărbacă o altă carte în R.l.! N-am citit cronicheta, am auzit doar de ea şi n-are rost să-i amintesc aici gravele erori sau distorsionări ale adevărului cărții pe care, încă o dată, n-a citit-o! Oricum, cronica (apa) trece, cartea (piatra) rămâne!

Şi totuşi, turnirul de la R.R.C. se pare că a avut un efect. Omul a renunțat (pe moment?!) la rubricuțele otrăvite de prin gazete şi, oricum, a devenit mai atent în selecția pe care o face pe sticlă, la TVR Cultural unde se vede că are o privire ceva mai spăşită, deşi poziția e în continuare cel puțin indecentă, şi a renunțat la zâmbetele mefistofelice cu care ne obişnuise în anii din urmă, când îşi exhiba satisfacția de a mai strivi în văzul lumii câte o mică autoare, domnişoară bătrână din provincie, în disprețul mişcării feministe sau vreun autor valoros dar neobişnuit să dea din coate, făcând temenele prin redacțiile revistelor centrale!

Culmea culmilor e că între timp, omul a început să se înțelepțească... L-o fi ajuns bătrânețea? Analizează câte un vers din Eminescu, la Radio, odată la două săptămâni! El care mă eticheta, tot la Radio că sunt un semidoct pentru că vin cu citate din autori de secol XIX, acum ne dă lecții din Eminescu, ultima redută! Mai - mai să credem în vreo minune! Să se fi potolit adrenalina în tipul macho, în sexagenarul năbădăios de până mai ieri? Mira-m-aş!

Până de curând, la radio, omul nostru citea amintiri despre scriitori (obsesia vieții sale!). Aşa se face că singura amintire care i s-a părut demnă de a fi scoasă la iveală despre Geo Bogza (pe care, cum spunea, l-a cunoscut bine mult mai târziu), este cea în care autorul Cărții Oltului îi făcea elevului de nouă ani, A.Ş. (aflat la Suceava, pe atunci), o dedicație mohorâtă cu Trăiască lupta pentru pace care, cu siguranță că i-a înghețat şi mai mult articulațiile metatarsienelor plăpânde ale viitorului critic, autorul de astăzi al multor mii de cronici, atât de mohorâte, din păcate, după cum ştim mult prea bine.

Este semnificativ faptul că impulsul de a-şi arăta deziluzia cauzată de întâlnirea cu marele scriitor de la Bucureşti aflat, fără îndoială sub vremuri, nu-i dezvăluie nici acum lui A.Ş. cauza profundă a alienării istoriei prin care erau obligați să treacă, alături de întreaga țară, sub comunismul adus de ocupația sovietică. **Va urma**

Poeta Claudia Serea lansează volumul „Angels and Beasts”

Luminița Cuna

Un eveniment cultural important a avut loc la sfârşitul lunii septembrie 2012.

Pe data de 28 septembrie, poeta Claudia Serea şi-a lansat primul său volum integral de poezii “Angels and Beasts", de la Phoenicia Publishing. Lansarea a avut loc în cadrul grupului de poeți Red Wheelbarrow din New Jersey din care poeta face parte.

Am stat de vorbă cu Claudia care ne-a împărtăşit câteva gânduri despre “Îngeri şi Bestii".

Care au fost sursele de inspirație pentru acest volum?

Am plecat de la imaginația fiicei mele Dana care mi-a arătat că îngerii coexistă cu mosnştri şi că sunt la fel de reali ca zânele, şi că există propriu zis în jurul nostru. Altă sursă a fost folclorul românesc, basmele, mitologia din care am luat unele personaje, cum ar fi şarpele, cerbul, gaia. La acestea, am adăugat propriile mele vise, coşmaruri, amintiri din copilărie, diferite detalii personale din viața la New York şi din viața de emigrant. Aşa s-a născut un amestec care este destul de variat, dar are stilul acesta de vis, undeva între vis şi coşma.

Vorbeşte puțin despre stilul de poezie si tematica abordată.

Ca tip de poezie este poem în proză, care este un tip mai puțin practicat, este o formă poetică nouă, contemporană, un fel de trend care este aici în Statele Unite. Nu este main stream, este o formă mai puțin practicată. Sper că prin asta să aduc ceva nou şi pentru cei de aici şi pentru cei din România aşa, ca formă. Tematica şi stilul de scriere s-a spus că este suprarealist; este un neo-suprarealism, aşa cred eu. Este un joc de lumină şi întuneric, între vis şi coşmar. Temele sunt destul de serioase si destul de intunecate cu câteva pete de lumină prin ele. Când ai un vis, chiar şi dacă este frumos, este misterios si incomplet. Chiar şi visele cele mai frumoase au o parte care este suficient de misterioasă aşa încât să te facă sa şti ca este un vis, ca nu este realitate. Cam asta este atmosfera pe care o am eu în carte, nu vreau ca cititorul să fie prea comfortabil. Tonul de adresare este uneori ca şi cum ar vorbi un copil, iar sub această deghizare abordez niste teme mai dificile de moarte, de represiune în masă, de violența istoriei si violența deceniilor prin care am trecut sub comunism, privațiuni, dezrădăcinare, minciuna din perioada aceea, si apoi dezrădăcinarea şi singurătatea din perioada de emigratie. Sper să le placă şi celor de aici, şi celor din România.

Descrie puțin experienta de a scrie poezii în engleză pentru tine, ca româncă. Ce reacții ai stârnit din partea publicului român, când spui că scri şi în engleză?

De obicei reacția tuturor este una de surpriză. Pentru mine engleza vine natural. Vorbesc în engleză, gândesc în engleză. Sigur că nu am scris întoreauna în limba engleză, am scris şi în limba română. La un moment dat am simțit nevoia să fac acest salt către cei din jurul meu. S-a produs un salt natural spre limba engleză. Substanța poemelor mele este sută la sută românească însă. Scriu foaret mult din experienta personală a familiei mele din România, folosesc imagini, amintiri din copilărie, fragmente, nume de străzi, chiar şi cuvinte în româneşte pe care le las netraduse ca să dea culoare. Folosesc aceste imagini şi personaje din literatura română care, prin transpunere în engleză, creează nişte imagini noi.

Care este poezia favorita, daca ai vreuna?

Poemul meu preferat este ultimul din colectie. Îmi place din cauză ca e inspirat de fetița mea şi încheie colectia cu un ton pozitiv, de sperantă. Cu toate că pare trist, nu este: îmi place imaginea cu păpădiile care sunt ca nişte minute făcându-ne semne din iarbă: *A girl’s hand is a dandelion. It stretches from the ground, soft fingers spread out, slightly blurry in the spring light. The breeze blows the dandelion seeds away. Little*

Defeses Fine Arts PR Agency

Universitatea din Madrid

Conferința despre opera pictorului de origine română Baruch Elron

Joi, 8 noiembrie 2012, a avut loc la Universitatea Complutense din Madrid o conferință despre opera pictorului de origine română Baruch Elron (1934 – 2006), organizată de Editura Niram Art.

In cadrul conferinței „De ce Baruch Elron este Baruch Elron?" au luat cuvântul Prof.Dr. Fernández Vigo Ramos, Prof.Dr. Jorge Saraiva, Prof.Dr. Antonio Sequeiros, Prof. Dr. José Granados García, Prof. Dr. Roberto Ángel Rubio şi Prof. Dr. Javier Rodríguez Crespo.

Născut în 1934 la Bucureşti, într-o familie de evrei sefardiți, Baruch Elron este cunoscut pentru pictura sa aparținând realismului fantastic, cu puternice influențe suprarealiste. Opera sa este cel mai bine înțeleasă ca o punte între Orient şi Occident, cu un limbaj influențat de mistica iudeo-creştină, în timp ce expresia sa artistică aduce aminte de Renaşterea Italiană. Mesajul operei sale este profund optimist, pictorul păstrându-şi speranța în viitorul ființei omeneşti.

Expoziții postume au avut loc în Israel, Franța, Monaco şi în Romania. In 2011, picturi de Baruch Elron au putut fi admirate în cadrul expozițiilor colective Spiritul Artei de la Londra, în 2012 la Viena iar în octombrie 2012, în cadrul celebrului Salón d'Áutomne de la Paris.

Mai multe informații: Editura Niram Art, Madrid sau la www.defesesfinearts.com

---

fingers float, parachute in new yards, in new grass, growing other dandelions, girl hands waving from the ground.

Care crezi că ar fi locul acestui volum în literature românească?

Nu cred că literatura română are un loc pentru cei ca mine şi prima mea reacție este să îi las pe alții să mă pună unde îmi e locul. Eu aparțin unui spațiu între două limbi. Nu pot să spun că aparțin nici de unii nici de altii. Încă ceva surprinzător – ştiu o mulțime de români care au emigrat în anii 90, acum sunt pe la 30-40 de ani, care scriu aici, au success şi scriu în limba engleză. Este un fenomen. Sunt români care trăiesc înafara granițelor şi scriu în engleză. Nu ştiu dacă cineva din România o să se ocupe de acest grup să vadă cum aparțin ei de cultura română. Ei practic lărgesc cultura română înafara granițelor fizice sau de limbă, dar este greu de spus că ei au loc în literatura română. Este oricum un fenomen care trebuie remarcat. Sunt convinsă că o să continue să ia amploare si va trebui încadrat la un moment dat. Eu nu sunt preocupată decât de a scrie, nu unde mă încadrez. E un spațiu pe care noi îl croim în spatiul dintre cele două țări. La un moment dat dorința ta de a comunica şi de a te exprima depăşeşte bariera limbii şi atunci te interesează să scrii şi să comunici.

Ce înseamnă lansarea volumului?

Este primul meu volum integral. Este un volum de debut, este o mare bucurie. Cronologic vorbind nu este primul pe care l-am scris. Eu mai am nişte volume care sunt acceptate, dar aşteaptă să fie publicate. Mă bucură foarte mult să apară, mă bucură foarte mult că e dedicat fetiței mele. Este o poezie cu multe imagini, metaforică, are şi teme serioase ... sunt mulțumită de el, de abia aştept să citească şi alti şi sper să le placă.

Ce pregatesti in viitorul apropiat?

Un volum de traduceri al prietenei mele Adina Dabija. Eu am tradus poeziile ei şi vor apărea în octombrie sau noiembrie. Urmatorul volum, de la Cold Hub Press din Noua Zeelandă, este un volum mic "The System". Sunt poezii inspirate din experienta tatălui meu în închisori comuniste. Este vorba despre un sistem represiv. Mai am doua volume acceptate. Unul este "To Part is to Die a Little", de la Cervená Barva Press, care este o cărticică, un volum la 80-100 de pagini, despre experiența mea de emigrant: cum am venit din România la New York, cum am lucrat în restaurant, sunt foarte încântată să apară. Toate aceste volume sunt diferite, au stil diferit. Ultimul volum care o să apară în 2013, este "A Dirt Road Hangs from the Sky" şi este un volum tot de la o editură din Canada, 8th House Publishing. Acest volum este inspirat de bunica mea, de bunicul meu şi de tatăl meu care au avut foarte mult de suferit în timpul represiunii comuniste din România. Este în special despre bunica mea căreia soțul şi copilul i-au fost trimişi în închisori şi ea şi-a pierdut casa şi a trecut prin foarte multe greutăti în perioada când avea varsta mea. Este un volum important pentru mine ca istorie personală. O să fie o toamnă frumoasă, lungă, bogată.

Grupaj de poezii din volumul recent apărut

Recurs la memoria nopții

de Emilia Dănescu

Recurs la memoria nopții

Locuiesc într-o copilărie târzie,
Veşnicia mă ține de mână,
Scrijelesc cuvinte şi semne pe hârtie
Şi memoria nopții le-adună.

Dăruiesc dragoste cu brațele deschise
Către o lume, nelume a mea,
Lângă aripile dinainte promise,
Pe cerul meu se mai iveşte-o stea.

Singurătatea nu-mi mai e de tot pustie,
Din sărutul celor două stele,
Pe dinlăuntru cartea aceasta se scrie,
Cum un tribut al viselor mele.

Crez literar

Cu numele, ca zestre pe o carte,
Pornit-am de niciunde spre departe...
Cu fiecare clipă-am renăscut
Şi-am transformat cuvintele în scut.

Din sufletu-mi preaplin de poezie
Ce stă nerăbdătoare să se scrie,
Adun metaforele risipite
Şi rimele ce nu mai sunt dorite.

Le-aştern în versuri ronde pe hârtie,
Cum nişte basme din copilărie,
Mă învelesc în taina unui vis,
Dând viață templului promis.

Ard mărăcinii care-mi stau în cale
Uitând trecutul unor clipe goale
Şi-n nopți de insomnie când visez,
Dau efemerului un veşnic crez.

Mă-ntorc la mine

Mă-ntorc în basmul
ce am fost odată,
Acolo-i casa mea de amintiri,
Cu zâmbetul curat, cum cel de fată,
Adun din cioburi luna în priviri.

Până şi florile mă cheamă-n şoaptă,
Mireasma lor, pe unde am trecut,
Într-o oglindă mă cuprinde toată,
Dându-mi speranța altui început.

Mă-ntorc la mine, cea de altădată,
Să dau o şansă timpului trecut,
Iar cartea asta să se scrie-ndată,
Luând de mână îngerul căzut.

Pictând din amintire

Întoarce-te cu fața înspre mine
Şi spune-mi că ți-e dor de un sărut,
Iubirea ta cuminte mă susține
Acum, aici, oricând, ca la-nceput.

Priveşte-mă cu ochii de-odinioară
Când mă sorbeai în suflet din pelin,
Te închinai la sânu-mi de fecioară
Şi te stârneam cu râsul cristalin.

Mai vreau doar un popas de fericire,
Tacit, cusut cu firul unui gând...
Aştept un semn, pictând din amintire
Făptura ta cu zâmbetul ei blând.

Aureola ta

Aureola ta suav străluce,
Din depărtarea unei nopți năuce,
Sufletul meu, o coală de hârtie,
Aşteaptă îngerul care să-l scrie.

Te răsăresc din visurile mele
Şi mă închin la lună şi la stele,
Aureola ta suav străluce,
Din depărtarea unei nopți năuce.

Singurătăți în doi şi poezie
Ne-adună-ntr-un
crâmpei de veşnicie,
Ne scriem unul altuia cuvinte
Pe-naltul cerului de dinainte.

Aureola ta suav străluce.

Poem târziu

M-ai adumbrit în serile cu lună
Când aruncam priveghiul în pustiu,
În visul meu tăcerile te-adună,
Iubitule, într-un poem târziu.

M-am închinat la îngeri şi la stele,
În poarta nopții ți-am clădit altar
Şi-ai apărut din visurile mele,
Lucind precum lumina unui far.

Am stins văpăi ce se-aprindeau
pe tâmple
Când aşteptam cuminte să mă vezi,
Tăcerile ce-aveau să se întâmple
Mă răscoleau din zori
înspre nămiezi.

De dorul tău sunt zi de zi bolnavă,
O rană între lacrimă şi zâmbet,
Mi-ai picurat în vene doar otravă
Şi boabe de mărgăritar în suflet.

Testament literar

M-am înrobit cuvintelor desculțe
Să-mi învelesc iubirile în ele
Şi am aprins în templul poeziei
torțe
Să fulgere luminile-nspre stele.

Destăinuirile-s captive-n rânduri,
Stând la taifas cu luna înspre zori,
Am scris pe răni, pe frunze şi pe gânduri,
Poeme despre zei şi muritori.

Citiți-le, să ştiți că-n lumea asta
„Nimicul", dintr-o pur'-asemănare,
În basm poate schimba năpasta
Şi în poeme orice întâmplare.

Din ceasurile de singurătate
Nu am ce să vă las ca moştenire,
Decât o carte şi un nume, poate,
În veşnicii iubirea să-mi respire.

Pietatea timpului la Andrés Sánchez Robayna

Constantin Stancu

Poetul Andrés Sánchez Robayna este un poet al discreției, versul său redă preocuparea autorului pentru acele miracole umile, pentru locuri extraordinare, atinse de timp, pentru anotimpul secret care înfloreşte în luna septembrie, pentru amintirea unui început continuu. Versul său curge liniştit apoi este luminat de revelația relației cu Dumnezeu, cu natura, cu netimpul. Acel punct al luminării este esențial, poezia capătă consistența absolutului, se deschide precum floarea...

Eugen Dorcescu, poet român important, scriitor de excepție, a tradus din poezia acestui poet spaniol, a făcut şi prezentarea lui alături de poemele din volumul UMBRA ŞI APARENȚA .

Titlul este unul simbolic, preia din filozofia idealistă (Platon) mişcarea minții spre eternitate, omul, adică, va putea primi doar aparențele, va privi doar umbrele, dar va putea înțelege creația şi creatorul din toate acestea prin descoperiri, prin umilința în fața peisajului divin, prin cuvintele lăsate libere să acceadă în poem.

Eugen Dorcescu, traducătorul poeziei din limba spaniolă în limba română, ne dă câteva repere despre Andrés Sánchez Robayna, scurte note literare din care cititorul va înțelege că acest artist a fost şi este preocupat de literatura universală în cel mai profund sens, că a edificat punți între poezia spaniolă şi poezia lumii, este implicat în traduceri şi că el lasă o amprentă vizibilă în istoria literară. Ne sunt prezentate volumele publicate, cărțile de poezie, cele de critică, adică tot ce a constituit preocuparea sa pentru frumos. În ultima vreme am putut constata că Eugen Dorcescu a dat o mare atenție poeziei din spațiul literar al Spaniei, s-a arătat interesat să creeze legături între poezia română şi cea spaniolă şi aduce o contribuție importantă în cultura europeană, în general, acolo unde autorii români sunt mai puțin cunoscuți şi asta pe nedrept.

Volumul publicat în limba română este o selecție consistentă din poemele scriitorului spaniol din mai recenta sa carte La sombra y la apariencia, Tusquets Editores, Barcelona, 2010.

Poezia aceasta oglindeşte lumina soarelui, lumina în general, sugerând accesul omului la lumina esențelor dintâi. Este un volum al spiritului deschis la mângâierea pe care individul, în singurătatea sa, o primeşte din relația cu natura, cu peisajul, cu locurile importante ale lumii, din relația cu Dumnezeu care este prezent prin psalmul încrustat în realitatea perceptibilă. Sufletul „vede" o frunză uscată, o umbră, elegia la marginea metropolei, o stradă...amintirea prezentului într-un timp fără de timp, e o vedere cu inima. Poetul se focalizează pe misterul mării greceşti, intensificând temele sale fundamentale: norii, soarele, lumina, aurora, porumbeii, simbolurile eterne... Descoperim anotimpul ca fiind un spațiu în care locuieşte poetul, amețit de miracolul florii de ciulin sau de fulgerul verde, ori de variațiunile unei muzici divine impregnate în lucruri. E un preaplin care vine de dincolo de mare, de dincolo de timp. Ciudate sunt reflexele din ziua de anul nou, cu vibrația

aceea subtilă care modelează absența, nimicul... O, anul ca o punte nevăzută pe care se pierde cel singur, sensibil la mişcarea universului...

„Tu care ai iubit soarele/ şi centrul, şi care doreşti/ a pătrunde-n lumină,/ în rocă şi în prezență,// nude, invincibile,/ şi care pe nisip/ asculți zvâcnirile/ trupului şi ale pământului.../" - poezia care captează nevăzuta vibrație a creației, unda aceea de fond cu muzica ei subțire, blândă...

Volumul are un motto: „Aşa precum umbra se trece viața noastră." - un motto preluat de la Pero López de Ayala. Este o tuşă necesară în economia volumului pentru că acest gând defineşte starea poeziei lui Andrés Sánchez Robayna.

Poetul spaniol revine la meditație repetat, se lasă prins în vraja stării prin care se maturizează sfinții. „Te gândeşti atunci, sub fervoarea amiezii, că bolovănoasa cărare ce te-a adus la această plajă îndepărtată s-a iscat, în fond, demult, în copilăria ta, în cutele obscure ale primelor vise." - Imagi-

nilor meditației. Desigur, poezia se pierde în eternitate, este un mesaj discret, subtil, în imensitatea timpului care devine un spațiu atemporal: „Și dincolo de orice înțelegere, marea."

O banală frunză declanșează în ființa poetului mișcarea gândurilor nepereche, e o galaxie care se naște în mintea celui care contemplă. „Noi de asemenea, smulși, uscați/cădem pe pământul nesfârșit,/ precum o floare a negării cădem/ de la stele la solitudine." - Unei frunze uscate.

Trecerea imperiilor, relativitatea puterii care devine fără de putere este superb redată în poemul DESPRE UN TRON DE PIATRĂ; Ludovisi, Palazzo Altemps. Tronul e din marmură invizibilă, tronul simbolul puterii, dar el trădează neputința în fața eternității cu toată detenta pe care o dă dragostea, sau ritualul religios, ori frumusețea femeii tinere care armonizează tronul cu simbolurile. Există versuri care desenează poemul adevărat: lumina carnală, cântecul traversează timpul, lumina arzândă, ținutul originii, sânul stelei, materia nemuritoare și maternă, piatra care va mărturisi memoria noastră. Poemul e copleșitor prin intensitatea și densitatea eternității în palat, lângă tronul care pare etern... este doar aparența, e doar umbra... Cu certitudine Andrés Sánchez Robayna este un poet al esențelor, e din stirpea celor care au experiența contemplării, preluată din murmurul rugăciunii sau, poate, poezia este rugăciune, Cel Etern se descoperă în creația sa, aparențele îl trădează, umbrele țipă... Iată, metafora care ondulează gândul: materia nemuritoare și maternă...

Poetul are capacitatea unică de a preface un lucru banal în grandioasă imagine a gloriei, omul conștientizează că este doar lutul care vorbește, care șoptește miracolul: „Umbra ta doar/ apasă pe lut/ mai puțin decât tine.// Și încă mai puțin decât umbra-ți,/ pasul nostru-n țărână." – FLOAREA DE CIULIN

Eugen Dorcescu s-a străduit și a reușit să prindă poezia aceasta care se țese fină ca o pânză de păianjen pe fața lumii, e diamantină și fragilă, dar puterea poeziei se vede prin relația poetului spaniol cu poezia în sine ca poezie, cu universul, cu relativitatea vieții într-o lume eternă care se reclădește cu fiecare ființă, pe de altă parte...

Metafora este una a smereniei, nu este una explozivă în tonul poeziei moderne, acest lucru pare preluat din vechile scrieri, dintr-o experiență spirituală de excepție. Tonul nu este unul familiar poeziei române decât cu unele excepții, dar redă demnitatea unei poezii care vibrează ca o inimă în trupul eternității. Acest volum, prin sensibilitate și modestie, prin libertatea cuvintelor de a se metamorfoza în poezie, se deosebește de cea ce se scrie, se publică și se premiază în România în materie de literatură. Cititorul va fi surprins de liniștea și luminozitatea versului, dar e nevoie și de un efort inițiatic pentru a pătrunde în intimitatea poemului...

Reținem fragmente de versuri: mutenia aerului, lumina gravată, fântâni de lumină, lucruri care ne recunosc, pietre care naufragiază în lumină, ochiul soarelui, fulminantele goluri ale liniștii, lucrarea pură a timpului, risipirea marmurei, fierăria solară lovește cerul, toate se privesc în vid, avide, aerul orb și apa fulgurantă, însuși timpul în pietatea timpului (frumos), fântânile invizibile ale vieții și morții, raza de aur verde, două silabe ce ard în strălucirea lui iulie, memoria cuvintelor, un zid - chipul timpului, toate se topesc laolaltă cu cerul...

Iată, acestea schițează o lume aparte, e lumea poeziei, sau ca să-l parafrazăm pe Andrés Sánchez Robayna: „Numai frumusețea aceasta ne ajută să trăim și deopotrivă să murim".

Jozsef Pildner, Don Quijote de Chindia

De curând a apărut la Târgoviște o nouă carte. Ea reprezintă o recunoaștere colectivă a ceea ce a însemnat pentru târgovișteni viața și activitatea celui care a fost poetul, jurnalistul, animatorul cultural și omul de toate zilele Jozsef Pildner (1956-2008), însemnând însă și un laudațio și un prinos creștinesc de aducere aminte.

Volumul intitulat „ Jozsef Pildner Don Quijote de Chindia", înglobează amintiri, proze scurte, eseuri lirice și poeme dedicate poetului și concepute de membrii familiei, de prieteni și de oameni de litere locali, care i-au fost aproape în scurta lui viață. Volumul mai conține multe și interesante fotografii, care relevă viața și activitatea sa, și oamenii cu care acesta a intrat de-a lungul timpului în contact.

Cartea beneficiind de o excepțională tehnoredactare a putut vedea lumina tiparului datorită sprijinului financiar oferit de Primăria vechii Cetăți de Scaun Targoviste.

I.I.V.

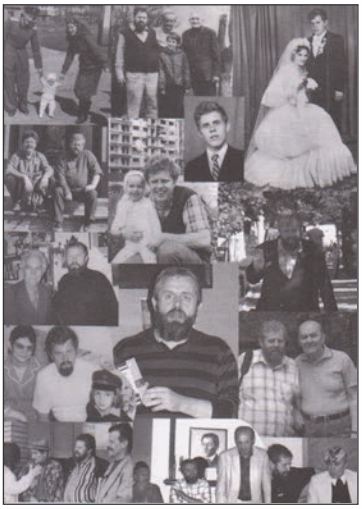

Consemnări prieteneşti

de Mihai Antonescu

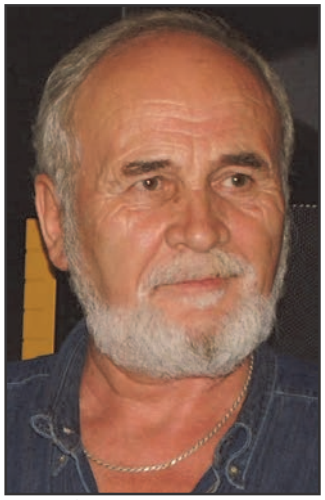

Între foc şi lumina lui

Atena Gabriela Stochiţă • FLUTURI ŞI CHOPIN, 2011 - BENDISA: lumina, 2012 • Editura SĂRBĂTOARE PUBLICATIONS, SYDNEY, AUSTRALIA

Motto: „Doar timpul se scurgea nestăvilit, urmându-şi cursul precis de la o clipă la alta"
Atena Gabriela Stochiţă

Bunul meu prieten, poetul Grigore Grigore, mă dăruieşte cu două cărţi ale Atenei Gabriela Stochiţă: „FLUTURI ŞI CHOPIN", Editura SĂRBĂTOARE PUBLICATIONS, Sydney, Australia, 2011 şi „BENDISA: lumina", aceeaşi editură, an de apariţie 2012. Citesc în ordinea apariţiei şi conchid:

„FLUTURI ŞI CHOPIN": povestiri - secvenţe - delicat montate într-un tot unitar. Magia rătăcelnică a celor doi fluturi, Aris şi Alia, în afara cutiei de argint cu interior căptuşit în catifea roşie şi capacul ca de sită rară. Deambulări pe dinafara şi pe dinăuntrul fiinţei. Transfigurarea e de-a dreptul fabuloasă, beneficiind de măiestria unei autoare pe măsură, chiar dacă la începutul pactului cu imaginarul şi hârtia. O pleiadă de întâmplări năucitor de bine învelite în sentiment şi stare fac posibilă transcederea imaginarului într-un real aproape palpabil. Atena Gabriela Stochiţă este, fără îndoială, un extraordinar talent ce-şi revelă dimensiunile mai cu seamă în introspecţia simţurilor, cum şi în determinarea stărilor atitudinale. Tristeţile, ca şi bucuriile protagoniştilor, au mireasma florii şi-a inocenţei unei copilării paradisiace. Zborul e unul aproape, pendulând între dorinţă şi nelinişte, între foşnetul lui „acum" şi surprinzătorul „departe". Uimitor!? E o cumineţenie aşternută în text ce parcă te îndeamnă la o reaşezare, la o reevaluare a fiinţării în contemporan. De unde atâta bunătate, atâta sfiiciune şi delicată punere în cuvinte, cum numai marilor spirite li se întâmplă? Cele câteva scurte povestiri din finalul cărţii mă iau de mână şi mă duc în lumea copilăriei autoarei să-mi răspundă. Mă declar mulţumit. Ce spun, de-a dreptul fericit să-mi fi căzut în mână o carte detot „altfel".

„BENDISA: lumina": roman iniţiatic, pendulând între o mitologie a rădăcinilor născătoare de istorie şi o contemporaneitate cumva paralelă: una, aceea construită de autoare spre o mai bună înţelegere a cărţii, alta, omniprezentă în subsidiar, dar din care autoarea se sustrage deliberat, tocmai spre „a construi". O construcţie „în vârste" gen piramidă, în care cei doi protagonişti, Adrian şi Bendisa, traversează timpul mitic - şi mistic – dintr-o copilărie sub semnul curiozităţii şi-al întrebărilor, până-n plinul unei maturităţi înţelepte, cu transcedere dualăă. „Zeii sunt în noi, ne locuiesc şi ne trăiesc atât legenda cât şi istoria" - pare a fi concluzia ce o desprindem citind această carte aşezată sub semnul lui „doi". Marele preot şi înţelept din peştera sacră e însuşi spiritul neamului românesc, îndemnând la luare aminte şi neuitare. Totul sub însoţirea lupului alb, simbol al perpetuării şi nemorţii. Atena Gabriela Stochiţă dă şi în acest nou roman măsura şi inefabilul unui talent ce nu se dezminte. Întru adăstarea cititorului lângă paginile unei cărţi de o stranie frumuseţe. Întru „îmbolnăvirea de frumos prin învecinare" conform obiceiului din vechile upanişade indice: „ Stai şi ascultă, iar dacă povestitorul lipseşte de la sărbătoarea minunii, citeşte-i sufletul bine rânduit în carnea hârtiei". Ave, Atena Gabriela Stochiţă! Între foc şi lumina lui, întotdeauna va rămâne loc de încă o poveste. Despre OM, despre eternitatea LUI şi despre VALOARE.

Poeme de Gabriel Vincențiu Mălăescu

Dreptatea zorilor

Cât de stranii
mi se par încăperile
în care se consumă
opiu,
precum în tablouri.

Iubirea încearcă
în zadar
să le transfere
razele
de lună.

Aş vrea să chem
dreptatea zorilor;
să spulbere,
ca pe o
marfă stricată,
răutatea.

Frumusețea clipei

Nu am cunoscut
mai devreme
noaptea aceasta,
altfel aş fi mers desculţ
să întâmpin
păsările cerului.

Nu am ştiut
cât de departe
se duce lumina,
altfel aş fi înotat
până dincolo de
linia orizontului.

Nu am primit
vreun semn
din lumea nevăzută,
altfel m-aş fi oprit
din alergare
să surprind
frumusețea clipei.

Grădina

Râul vine de departe,
pardosind pământul cu
amintiri.

Mii de obiecte plutesc
către nicăieri.

Iar tu,
călătorule,
încerci să construieşti,
pe singurul loc
rămas liber,
grădina ta.

Doar a ta.

În prag de furtună

Frunzele ploii cad
în panere albastre,
reducând larma zilei
la un plâns de copil.

Clopote
ascunse în schituri
tulbură vulturii
cu aripi de nori.

Doar vârful dealului
– biet singuratic –
încearcă zadarnic
să oprească furtuna.

La cumpăna apei

În nopțile de coşmar
tăcerea pământului
arde stelele focului
pe vatra boltită.

Într-un gest temerar
brațele rugilor
înfrunzesc înserarea
cu porunci ancestrale.

Pe dealuri de vis,
la cumpăna apei,
oastea zidită
alungă uitarea.

Larma sunetelor

E plină de zgomote noaptea.

Monştrii tramvaielor
nu s-au trezit,
dar răsuflarea lor înfioară
zborul păsărilor ...

Somnul schimbă percepția.

Mişcarea gândurilor
acoperă larma sunetelor
neacordate cu visele
ce rămân suspendate
între ieri şi mâine.

Marea de vise

Se prăbuşesc
pietrele zidurilor
ce susțin
templul de gheață
al clipelor.

Aşteptările dor
mai cumplit decât
suferințele iubirii.

Parfumul
petalelor ucise,
ne va trece puntea
către marea de vise.

Străjerul timpului

Stau la marginea ceții
cu ziduri ce se năruie
în fiecare noapte,
ca un străjer al timpului
care trece prin mine.

Păzesc intrarea
în lumea de dincolo,
unde se-adună
toate durerile
şi viețile devin
simple fapte.

În ceasul de taină
cântă cocoşul;
prin poarta tăcută,
tiptil se strecoară,
armatele celor învinşi.

Valul ucigaş

Era pregătit
pentru viață,
pentru dragoste.

Algele mării
îi mângâiau tălpile,
liniştea se lăsa
în trupul său.

Uşor ca o adiere,
nisipul foşnitor
dormita.

Dar a venit
valul ucigaş,
tsunami,
aducând moartea,
pentru care
nu era pregătit.

Valul ucigaş

Era pregătit
pentru viață,
pentru dragoste.

Algele mării
îi mângâiau tălpile,
liniştea se lăsa
în trupul său.

Uşor ca o adiere,
nisipul foşnitor
dormita.

Dar a venit
valul ucigaş,
tsunami,
aducând moartea,
pentru care
nu era pregătit.

BREVIARE

de Victor Sterom

George Toma Veseliu, Colonia, Ed. Bibliotheca, Târgovişte, 2010

Într-un anume sens, - Colonia - trebuie apreciată drept cartea unică a unei vieţi, a descoperirii unor adevăruri fundamentale, dobândite prin temeritatea unei opţiuni care acţionează cu forţa intrinsecă în destin.

Lecturând acest roman, am avut senzaţia că recitesc romanul, - CĂTUNUL - de William Faulkner unde George Toma Veseliu înlocuieşte deznodămintele romanului său cu un - scenariu - examinator original. Personajele sunt convocate în faţa unei instanţe sociale şi politice pentru motivarea actelor de viaţă trăite.

Astfel, se pune în valoare polifonia adevărului şi creează posibilitate unei reexaminări de fond. Însă, tensiunea confruntării prismatice induce retrăiri dureroase ale răului odată făcut.

Romanul „Colonia" este totodată o sumă de stări conflictuale, de fascinante obsesii existenţiale, de motive generatoare de viaţă, de interogaţii şi adevăr, de posibilitatea de a dăinui pană dincolo de pragurile neantului, ale dezordinii şi haosului, ori ca experienţă de viaţă şi moarte.

în fine, romanul în totalitatea fragmentelor sale (29) ne conduce să asociem într-o puternică lecţie de viaţă - mişcarea haitelor - în pădurea plină cu lupii lumii civilizate care se sfâşie de îndată ce unul dintre ei manifestă semne de slăbiciune.

Daniel Vorona, Eu, tu şi bunul Dumnezeu, Ed. Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2006

Daniel Vorona e, fără putinţă de tăgadă, un vizionar baroc şi topografia lumii lui a răsfrânt deosebit din toate acestea. Scrie lax, sincopat, exprimând însă, cu solemnitate, marile ritualuri sacre, dând sensuri cognitive şi ontice acestor atitudini. Esenţa topografiei e la poetul Daniel Vorona de ordinul solipsismului, cuprinzând, coerent, o concepţie filozofică idealist-subiectivă în care afirmă că singura realitate ar fi subiectul:omul cu conştiinţa lui individuală, iar lumea obiectivă ar exista numai în această conştiinţă, deci,efectul unei drame de natură ontologică. Imediatul sau realul imediat este i eliminat sub forma cultivării de simboluri paradigmatice estetizante, într-un mod

Sui-generis, trăsătură fundamentală şi structurală reflectată în poezia din această carte.

„Ei nu ştiu/dar au fost/au aprins lumânări, /s-au bătut cu durerea/acolo/ degetele mâinii lor,/nu au cunoscut întristarea/ ci, numai/ţipătul pâinii/i-am văzut când o frângeau sub arborele inimii/peste numele celuilalt/ atunci, demult/ era reflux de jivine/era timp de instincte/era minus de trandafiri" (umbră apropie-te umbră)

Laurenţiu Orăşanu, Dicţionar cu umor geto-dacic, Ed. Criterion, Bucureşti, 2008

Din multitudinea de subiecte şi teme aproape ideatice şi majore,numesc aleatoriu câteva însumătoare în acest insolit - dicţionar - doldora de breviare semantice.

Poezie, Metafora, Film, Scrisoare, Paradox, Logica, Medicină, Carieră, Fabulă, Existenţă. Citez din ultima.

„Să ştiţi că problema aceasta, a existenţei, am studiat-o temeinic. o cunoaştem la fel de bine ca şi fazele Lunii, fazele curentului alternativ, sau fazele de poartă. Existenţa aceasta a fost, pentru multă vreme, ca un drum cu două sensuri de circulaţie, pe care s-a circulat când într-un sens când în celălalt"

Aceste subiecte analizate şi interpretate analitic şi uneori sub incidenţa - umorului - capătă intonaţia unei fenomenologii ale spiritului în care scriitorul Laurenţiu Orăşanu s-a întrecut pe sine, comentându-le. Iată cum relevă autorul modul de înţelegere a unei „Scrisori".

„Scrisoarea a fost, încă de la început, modalitatea prin care bărbaţii geto-daci le declarau iubitelor lor, în cuvinte meşteşugite, sentimentele lor profunde şi chiar intenţiile lor mai de suprafaţă. De cele mai multe ori, scrisorile acestea de dragoste îşi atingeau ţinta. în unele cazuri însă, aceste scrisori ajungeau din greşeală la nevestele lor. Atunci efectul era cu totul altul decât cel dorit".

Mario Varga Llosa

Elogiul lecturii şi al ficţiunii (6)

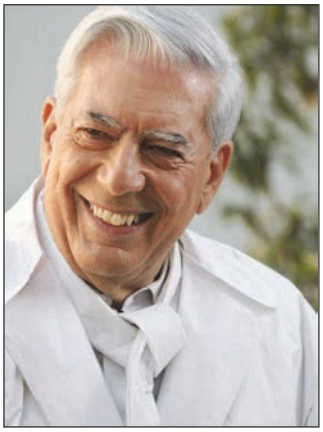

Chiar dacă nu a fost totul aşa cum se spera, tranziţia spaniolă de la dictatură la democraţie a fost una dintre cele mai frumoase momente istorice ale timpurilor moderne, căci a arătat cum, atunci când înţelepciunea şi raţiunea prevalează iar adversarii politici lasă la vestiar sectarismul în favoarea bunului comun, fapte extraordinare se pot produce asemenea celor din romanele realismului magic. Tranziţia spaniolă de la autoritarism la libertate, de la subdezvoltare la prosperitate, de la o societate de contraste economice şi inegalităţi tipice lumii a treia la o ţară a clasei de mijloc, integrarea în Europa şi adoptarea, în câţiva ani, a unei culturi democratice, toate acestea au provocat admiraţia întregii lumi, declanşând modernizarea Spaniei. Toate acestea au fost pentru mine o experienţă emoţionantă ce m-au îmbogăţit sufleteşte şi spiritual deoarece am trăit-o, în diferite momente, din interior, foarte îndeaproape. Fie ca naţionalismele, deoarece în Spania se poate vorbi de mai multe naţionalisme regionale, flagel incurabil al lumii moderne dar şi al Spaniei, să nu pună beţe în roate acestui fericit moment, al democraţiei.

Detest orice formă de naţionalism, de ideologie - sau mai degrabă de religie - provincială, purtătoare de idei înguste şi exclusiviste, ce macină orizontul intelectual şi ascund în ele prejudecăţi etnice şi rasiste, deoarece aceste prejudecăţi transformă în valori supreme, în privilegii morale şi ontologice, circumstanţa fortuită a locului de naştere. Asemenea religiei, naţionalismul a fost cauza celor mai mari măceluri de-a lungul istoriei, ca cele din timpul celor două războaie mondiale sau ca cel actual din Orientul Mijlociu. Nimic nu a făcut mai mult rău ca naţionalismul prin balkanizarea Americii Latine, însângerată de lupte şi litigii fără sens, risipindu-se resurse economice astronomice pentru cumpărarea de arme, renunţându-se la construire de şcoli, biblioteci şi spitale.

Nu trebuie confundat naţionalismul ce refuză din start dreptul la existenţă al celuilalt, mereu izvor de violenţă, cu patriotismul, sentiment sănătos şi generos, izvor de iubire pentru pământul unde ai văzut lumina zilei, unde au trăit strămoşii tăi, unde au prins contur primele vise, pământ al peisajului familiar al ţinuturilor ce-ţi apar în faţa ochilor, al fiinţelor dragi, al evenimentelor ce devin momente cheie ale memoriei dar şi scuturi împotriva singurătăţii. Patria nu este nici drapelele, nici imnurile, nici discursurile apodictice despre eroi emblematici, patria este un mănunchi de locuri şi de persoane care ne populează amintirile şi colorează melancolia, senzaţia caldă că, oriunde am fi, există mereu un loc unde putem oricând să ne întoarcem.

Peru este pentru mine acel Arequipa unde m-am născut dar n-am trăit niciodată, un oraş pe care mama mea, bunicii mei, unchii şi mătuşile mele m-au învăţat să-l cunosc prin intermediul amintirilor şi regrete lor, pentru că tot neamul meu familial, aşa cum procedează, în general, cei născuţi în Arequipa, a luat cu el acolo unde s-a dus, oraşul Alb, de-a lungul întregii sale existenţe nomade.Peru este acel Piura a deşertului, acel roşcov şi acel măgăruş răbdător pe care piuranii din tinereţea mea îl numeau „piciorul celuilalt” - trist şi frumos apelativ -, oraş unde am descoperit că nu berzele aduceau copiii pe lume, ci cuplurile ce se dedau la „oribilităţi” ce mi se spunea că erau un păcat de moarte. Peru este acel colegiu San Miguel şi teatrul Variedades unde pentru prima dată am văzut pusă în scenă o piesuliţă scrisă de mine. Peru este acel colţ numit Diego Ferre şi Colon, în Miraflorestul limanez, căruia îi spuneam Cartierul Vesel, unde am schimbat pantalonii mei scurţi, cu unii lungi, unde am fumat prima ţigară, unde am învăţat să dansez, să mă îndrăgostesc şi să fac curte fetelor. Peru este prăfuita şi oricând gata să se prăbuşească sală de redacţie a ziarului „La Cronica” unde, la şaisprezece ani, am făcut primii mei paşi în ziaristică, o meserie care, împreună cu literatura, a ocupat aproape toată viaţa mea şi mi-a permis, ca şi cărţile, să trăiesc mai mult, să cunosc mai bine lumea şi să frecventez oameni de peste tot şi de orice fel, oameni excelenţi, buni, răi, execrabili. La Colegiul Militar „Leoncio Prado” am aflat că Peru nu era acel mic bastion al clasei de mijloc în care am trăit până atunci cocoloşit şi protejat, ci o mare şi străveche

Continuare în pagina 30

Pictura inspirată de literatură

Dorel Schor

Primele cărţi, încă înainte de descoperirea tiparului, erau frumos şi bogat ilustrate. Se înţelege că desenele trebuiau să întregească textul, dar, uneori, fantezia pictorului medieval reuşea adevărate performanţe. Sunt cunoscute frumoasele miniaturi irlandeze sau cele orientale de la Babur Nama, care depăşesc cele scrise, realizând pentru posteritate, în afara de valoarea lor artistică, şi una documentara de excepţie. Ne vom referi însă numai la „literatura" laică. Capodopera „O mie şi una de nopţi", culegerea povestirilor Sheherezadei din veacul de aur al civilizaţiei arabe, a stimulat imaginaţia multor pictori din mai toate ţările. Iată aici un desen vechi, unul din primele care au însoţit textul, având naivitatea stilului, dar şi autenticitatea personajelor.

Folclorul este, de asemenea, stimulator. O lucrare de Constantin Piliuţă, cu un peisaj idilic respirând linişte pastorală şi pace (şi un simbolism ezoteric) sugerează versul „pe un picior de plai, pe o gura de rai" cu care cântăreţul popular a numit intuitiv locul atât de îndrăgit. Un pictor mai puţin cunoscut la noi, Nicolai Samokis, găseşte interpretarea potrivita „Troicii" lui Serghei Esenin, lăsând frâu liber nu numai cailor care spulberă zăpada în goana lor nebună, dar şi fanteziei poetului. E poate spaţiul privilegiat în care claritatea rostirii plastice încearcă să egaleze frumuseţea versurilor.

În arta plastică israeliană s-au remarcat lucrările care ilustrează frumuseţile câte unui loc sau însoţesc câte un cântec intrat în repertoriul personal al fiecăruia. De pildă, versurile poetei Rachel, cooptate firesc în folclor, dedicate Kineretului (lacul Tiberiada), au inspirat numeroşi pictori, printre care Reuven Rubin, Nahum Gutman, Shmuel Charuvi, Ziona Tager, Mordechai Levanon...

În opera lor, acest lac, parte din istorie şi religie, capătă o altă dimensiune, fiind în mod paradoxal, uneori fascinant şi spectacular, alteori esenţă şi simplitate. Pictura capătă un aspect social şi militant atunci când e inspirată de literatura socială si militantă. Vom da, ca exemplu, pânza lui Alexandru Ciucurencu ilustrând un fragment din cunoscuta poezie a lui Mihai Eminescu „Împărat şi proletar". Comandă socială sau numai comandă a vremii, pictura poarta însemnele unui mare pictor, care semnează numai cu iniţiale, dar nu face compromisuri cu calitatea. Exemplele sunt foarte numeroase. Nu am încercat decât o trecere în revistă a unei tematici, care poate servi ca subiect unei lucrări vaste şi exhaustive.

Incinta Mănăstirii Mărgineni, locul naşterii lui I.L. Caragiale

„Caragiale, Caragiale, dacă nu erai matale, rămâneam tot Haimanale!"
(Nichita Stănescu

Ştefan Ion Ghilimescu

Grăbită foarte să treacă în faţă şi să îţi ia nitam-nisam ochii, lumea din zilele noastre este adesea de o superficialitate năucitoare. Isterizaţi de badineria prostiei cu lustru (să fiu iertat pentru duritatea catalogării situaţiei, altminteri exactă), în anii din urmă, am văzut fel de fel de vistavoi şi de năimiţi de doi bani, oploşiţi unde, dacă nu în media?, susţinând senin în faţa miilor de potenţiali auditori cele mai incredibile enormităţi şi platitudini... Pe la mijlocul lunii martie curent, nu mai departe, TVR Cultural difuza, sub semnătura unei tinere "specialiste" din categoria amintită, un aiuritor reportaj despre obârşia celui mai mare dramaturg roman ; un "material documentar" dedicat, evident, dublei sărbătoriri a lui I.L.Caragiale de anul acesta, în care nu ezita să plaseze Mărginenii, cu "Casa Memorială I. L. Caragiale"(!?) de acolo, la periferia Ploieştilor, iar Placa Memorială (în realitate, un mic obelisc ridicat pe locul în care a fost odaia în care a văzut pentru pentru prima dată lumina zilei viitorul scriitor - astăzi în comuna "I.L.Caragiale", judeţul Dâmboviţa, pe D.J. 710) – într-una din vechile mahalale ale oraşului prahovean pomenit. Nu mă voi referi, cum o merită, de altminteri, mai mult decât obiter dictum, la acest caz de flagrantă buimăceală intelectuală şi aiureală culturală, aproape fără precedent, pus în circulaţie pe un post de televiziune naţional, presupus de înaltă specializare în domeniul culturii şi subvenţionat din bani publici, ci, etichetându-l ca atare, în calitate de autor al proiectului Obeliscului I.L.Caragiale finalizat la Mărgineni în 1992, precum şi de îngrijitor al ediţiei postume, alcătuită de Marin Bucur, I.L.Caragiale, Lumea operei, vol. III, 2001, îmi permit să-l iau doar ca simplu pretext pentru a restabili şi nuanţa, pe cât îmi va sta în putinţă, câteva adevăruri despre locul naşterii marelui scriitor, o veche aşezare românească cu un trecut istoric aproape fabulos.

Considerat multă vreme pierdut (chiar şi de titularul lui, id est I.L.Caragiale), în toiul alergăturii pentru procesul de succesiune (1906), una dintre surorile tatălui lui I .L.Caragiale, Anastasia, a dat peste el exact acolo unde trebuia să se afle, adică în arhiva Primăriei Haimanale, fostă la un moment dat Vornicul Mărgineanu, după numele vornicului Drăghici Mărgineanu, ctitorul din secolul al XV-lea al celebrei Mânăstiri Mărgineni din apropiere, construcţie impozantă ce veghea cu măreţie vatra satului - ulterior, ctitorie şi leagăn, trebuie spus, al marelui neam "muntenesc" al Cantacuzinilor. Potrivit copiei "extractului" actului de naştere menţionat, nou-născutul de sex bărbătesc, pe nume Ion, din părinţii Luca Caragiale, în etate de 41 de ani, şi Ecaterina Chiriac, în etate de 37 de ani, a venit pe lume la 1 februarie 1852 în casa pe care tatăl său, în calitate de secretar, încă din 1849-1850, al Mânăstirii Mărgineni, o deţinea în incinta sfântului lăcaş. Botezat în 7 februarie cu numele de Ion de către bunica paternă, Maria, majoritatea exegeţilor lui Caragiale presupun, plecând de la acest amănunt, că, în realitate, copilul s-ar fi născut în 30 ianuarie, de ziua celor Trei Ierarhi, Vasile cel Mare, Grigorie de Nazianz şi Ioan Gură de Aur. In acest sens, primul biograf al scriitorului, Horia Petra-Petrescu (bun prieten cu scriitorul!), în lucrarea de doctorat Ioan Luca Caragiales Leben und Werke, Leipzig, 1911, scrie că viitorul dramaturg s-ar fi născut în "noaptea de 29-30 ianuarie 1852, în zori" , iar "tatăl în ziua botezului, a

dat ca zi a naşterii 1 februarie, desigur nu din reacredinţă, dar din zăpăceală".

In legătură cu locul naşterii, lui Caragiale însuşi îi făcea plăcere să spună de fiecare dată când era întrebat că s-a născut la Mărgineni-Prahova, localitate pe care o declară şi pentru Almanahul Societăţii Junimea, în care figurează înscris (cu toate datele de identificare riguros notate) la poziţia 82. La data naşterii copilului, tatăl său, Luca Caragiale, retras după Revoluţia din 1848 din trupa de teatru a fraţilor săi, Iorgu şi Costache Caragiale, îndeplinea la Mânăstirea Mărgineni, sub mâna superiorului de origine greacă Macarie, funcţia extrem de importantă – care presupunea, probabil, studii de drept - de secretar, având în grijă administrarea unei "corporaţii latifundiare" alcătuită din nu mai puţin de 30 de trupuri impresionante de moşie în 8 judeţe. Odată cu naşterea celui de al doilea copil, în 1855, familia Caragiale părăseşte, după unii cercetători, Mărginenii, stabilindu-se la Ploieşti. Micul Iancu, va fi suferit poate, dar va fi uitat repede, căci nu avea mai mult de 3-4 ani - maxim cinci -, motiv pentru care etapa respectivă din viaţă nu lasă în scrierile sale, în aparenţă, absolut nici un ecou. Dând expresie unui simţământ profund omenesc de aderenţă spirituală faţă de locurile pline de farmec şi încărcate de istorie ale Mărginenilor Dâmboviţei, situate nu prea departe de mânăstirile Dealu şi Viforâta, în monografia pe care i-o dedică scriitorului în 1940 - Viaţa lui I. L.Caragiale -, bun cunoscător şi preţuitor al valorilor toposului legendar din jurul Cricovului Dulce încă de pe vremea când era deputat naţional-tărănist de Dâmboviţa, şi va fi călcat aceste pământuri nu o dată cu piciorul, Şerban Cioculescu ("Şerban cel Rau") se trezeşte la un moment dat visând aievea şi ne surprinde scriind avântat : "Micul Ion Luca a zburdat, până a fost dat la şcoală prin poienile pădurilor mânăstireşti; dacă este adevărat că de la vârsta cea mai fragedă se fixează trăsăturile cele mei temeinice ale firii, copilul îşi căuta camarazi oriunde, fără ifose de domnişor, cu ţigănuşii şi odraslele ţăranilor după el; îl vedem cu închipuirea, isteţ şi voluntar, organizând jocurile şi punând la cale pozne de tot felul. Când avea trei sau patru ani, i s-a născut o surioară, Elena, botezată aşa după numele bunicii materne şi mângâiată de familie cu diminutivul Lenci. În climatul dulce al locurilor păduroase, ferite de vânturi, cu zăpezi târzii, copiii stăpâneau peste raiurile cu verdeaţă şi poalele dealurilor, apele Cricovului dulce şi ale pârâiaşului Racila, pe care le treceau cu piciorul. Bunii părinţi n-ar fi putut stăpâni pornirile zglobii ale lui Ion, desigur nesupus şi pârdalnic, a cărui isteţime nativă era privită cu admiraţie şi indulgenţă". In pofida a tot ceea s-a spus şi se va mai spune poate despre locul naşterii lui I.L.Caragiale, (invocându-se oricât de multe argumente administrative-formale), pentru cel mai important biograf şi exeget al marelui clasic al literaturii române, este mai mult decât evident că localitatea natală a lui Ion Luca Caragiale nu poate fi decât aşezarea din incinta Mânăstirii de la Mărgineni. Ratificată pe bună dreptate de unii cercetători în această calitate, Haimanale, (în 1970, s-a descoperit la Arhivele Statului din Bucureşti chiar şi "actul de botez" al copilului emis de preotul Bisericii de aici !), firava comunitate umană vieţuind în umbra Mânăstirii Mărgineni, numită astfel de starețul Macarie, probabil în derâdere, până la secularizarea averilor mânăstireşti, din 1864, nu avea nici măcar configuraţia unui cătun, căci, scrie acelaşi Şerban Cioculescu, "nu se tăiaseră drumuri", iar potecile erau trecute cel mai adesea cu pasul. "Pe la 1852, subliniază reputatul monografist, nu se putea vorbi de Haimanale (ad. n.) ca de o aşezare statornică de oameni, cu o organizare administrativă". În schimb, „ca o cetăţuie, înconjurată cu ziduri groase, păstrate şi astăzi, se înălţa mânăstirea, străjuită de desişul brazilor". Construită în ultimul pătrar al secolului al XV-a (1475-1495) – sub dinastia domnitorilor Basarabi - de vornicul Drăghici sin Stoica ot Mărgineni (apud Nicolae Iorga, Revista istorică ,vol. XXV –n-le 7-9/1939), pe lângă rolul religios important, Mânăstirea Mărgineni constituia în acele vremi un excepţional loc strategic de supraveghere şi apărare a Cetăţii de Scaun a Târgovişteei. In a treia decadă a secolului al XVI-lea (1627/1628), odată cu căsătoria postelnicului Constandin Cantacuzino cu Elena, fiica domnitorului Radu Şerban şi a Elinei Mărgineanca, ultimul vlăstar din spiţa marilor boieri Mărgineni, Mânăstirea, dimpreună cu imensa avere mutătoare şi nemutătoare a cuplului ajung la o înflorire fără precedent. Călător în Ţara Românească (1656-1658), sirianul Paul de Alep descrie la superlativ conacul postelnicului. "Ieşind din biserică neam coborât în palatul acestui postelnic (s.n.). Sunt clădiri domneşti ce uimesc mintea, fiind mai frumoase decât clădirile din oraşe. Acolo se află o baie elegantă a cărei marmură e minunată; apa care o alimentează este adusă de roţi cu găleţi aşezate pe râu; aceste găleţi stropesc şi grădinile de zarzavat şi livezi frumoase; ele pun în mişcare şi multe mori. Acolo se află case clădite ca la Istambul, căci toţi boierii din Ţara Românească au clădiri minunate în satele lor.

Va urma

Mihai Ardeleanu

Mecanica Vieții (I)

Mecanica este o ştiinţă ce se ocupă cu studiul mişcării corpurilor şi al stării lor de echilibru sub imperiul forţelor exercitate asupra acestora. Nu trebuie decât să punem lupa acestei ştiinţe deasupra mişcărilor omului ca întreg şi, în acest fel, vom intra într-o altă dimensiune a cunoaşterii, anume Mecanica Vieţii.

Dacă realitatea în care acţionăm ar fi compusă doar din lucruri perceptibile, cunoaşterea vieţii s-ar fi oprit cu certitudine la o linie de sosire, saturând definitiv şi ireversibil această latură a exercițiului intelectual. Când împing imaginativ gândul meu către limita ipotetică amintită, simt un soi de nelinişte generată de repausul indus printr-o atare situaţie extremă. Tot ce am fi cunoscut se va fi stratificat într-una sau mai multe forme de memorare, întâlnirea cu un anume fenomen jucăuş ce ar fi trebuit strunit, necesitând pentru o acţiune răspuns doar o apelare a acestei memorii şi aplicarea unei anumite proceduri de lucru prescrise, şi astfel, totul va fi fost adus în zona dorită de noi. Cât de robotic sună totul! Şi aşa ar fi, robotic.

Dar noi nu suntem roboţi, slavă Domnului! Noi avem acea compoziţie tainică prin care o parte perceptibilă se împleteşte simbiotic cu una imperceptibilă, iar mişcarea vieţii este duală, astfel încât ceea ce se vede are un corespondent unic în ceea ce nu se vede. Precum lumina suntem, atât undă, cât şi corpuscul. În anumite situaţii nu putem explica reacţiile noastre doar prin modelarea descriptivă a contururilor comportamentale, având pretenţia, ca printr-o abordare psihologică, să se fi relevat esenţa cauzală generatoare de realitate. Suntem undă şi corpuscul. Suntem spirit şi materie. Facem parte din două lumi aparent diferite, dar provenite dintr-o esenţă unică, plină de raţiune şi scop. Această esenţă unică nu poate fi decât Adevărul Absolut, autorevelat în Creaţie sub diferite forme esenţiale.

Omul ca întreg, este o simbioză între trup şi suflet. Fiecare componentă operează diferit, prin exprimări şi percepţii de naturi diferite. Sufletul este un circuit neobosit de gânduri şi sentimente, trupul propagă senzaţii şi fluxuri materiale bioesenţiale specifice vieţii. Sintetizând, vorbim de gânduri, sentimente, senzaţii şi fluxuri materiale biologice. Gândurile şi sentimentele determină mişcări ce străbat zona perceptibilă, venind şi dispărând intr-o altă zonă, de această dată profund imperceptibilă. Exprimarea perceptibilă devine sinonimă cu senzaţia, putând induce ordine sau dezordine şi în complexul fluxurilor materiale biologice. Cuvântul poate fi definit astfel, ca fiind urma sonoră perceptibilă a gândurilor noastre. Sentimentul de bucurie poate avea o expresie perceptibilă echivalentă cu accelerarea fluxului sanguin, sau sentimentul de ură poate să ne contorsioneze muşchii feţei în grimase dintre cele mai hâde, putând chiar fi stabilită şi o proporţionalitate a factorului de expresivitate cu intensitatea sentimentală aferentă.

Sensul de determinare este unic, dinspre mişcările sufleteşti imperceptibile către cele trupeşti perceptibile. Putem afirma despre cauzele comportamentale că sunt mişcări sufleteşti, efectele având expresie pur materială. De aici şi viciosul cerc în care intră unii oameni de ştiinţă, ajungând până la patinaje raţionale tangente cu iraţionalul. Aceştia caută cauzele în lumea perceptibilă, excluzând esenţa cauzativă necuantificabilă, alterând şansele unei cercetări adecvate găsirii unor răspunsuri pline de mustul adevărului. Oricât am ciocni particulele şi subparticulele pentru a le fracţiona în elemente componente acestor ansambluri cuantice, ceea ce vom găsi nu va fi altceva decât o altă formă de existenţă materială măsurabilă, care nu exprimă decât un „contur” de energie încătuşată, caracterizată de lipsa raţiunii şi a scopului. Shopenhauer surprinde în mod firesc această caracterizare a materiei în sine, comtemplând la un univers mort din punct de vedere spiritual. Aceasta a fost limita cunoaşterii sale, mergând doar până unde a detectat voinţa ca factor primordial în existenţa reprezentărilor realităţii, dar a lipsit-o de însăşi esenţa ei, cauza şi scopul, şi pentru simplul motiv că a definit setul de ipoteze în mod greşit, excluzând partea imperceptibilă care este în fapt, izvorul tuturor mişcărilor relevate în reprezentările realităţii.

Lucrurile se limpezesc odată cu completarea setului de ipoteze. Trebuie integrată incontestabila realitate a mişcărilor sufleteşti ce operează cu ghirlande de sentimente şi gânduri, acele aşa-zise trăiri spirituale. Dacă vom căuta cauza lacrimei, vom găsi în varianta materialiştilor un sac lacrimal excitat de impulsuri

Continuare în pagina 37

prof. dr. Gheorghe Valerică Cimpoca

Gheorghe Valerică Cimpoca

În căutarea adevărului.

Despre adevăr (2)

„Nu poţi atinge o floare fără să tulburi o stea”
James Thomson, poet scoţian

Există un acord continuu care stabileşte o legătură din ce în ce mai strânsă între ştiinţele noastre: religia, filozofia, ştiinţele exacte şi inginereşti, artele şi etica noastră, cu privire la Adevăr. Trebuie numai să descătuşăm energiile creatoare ca să ne îndreptăm spre adevăratul sens al vieţii. În perceperea Adevărului există un conflict continuu între Spiritul uman Universal şi acelaşi spirit închis în individ. Există un singur Adevăr Absolut, celelalte adevăruri sunt de natură individuală sau colectivă. Adevărul individual este reprezentat de adevărul meu şi adevărul tău. Personalitatea umană are o evoluţie continuă şi avem impresia că tinde către infinit. Acest infinit are o limită, este finit şi cuprinde Universul cunoscut. Nu există nimic care să nu poată fi depăşit de personalitatea umană din acest moment şi acest fapt dovedeşte că adevărul uman este şi adevărul Universului. Iată, ca exemplu, un fapt ştiinţific: materia este compusă din electroni, protoni şi neutroni, în mişcare continuă şi cu spaţii între ei; şi totuşi materia este solidă. În acelaşi mod umanitatea este compusă din indivizi; iar între ei există legătura raporturilor umane care conferă lumii omului o vie solidaritate. Întregul univers este legat de noi într-un fel asemănător, este un univers uman. Se vede acest lucru în ştiinţă, artă, literatură şi în conştiinţa religioasă. Când Omul este în armonie cu Universul, noi o recunoaştem ca pe o realitate. Există o limită a raţiunii şi a bucuriei care îi dă veridicitate, măsura Omului etern ale cărui experienţe se trag din ale noastre.....Frumuseţea se află în idealul armoniei perfecte din Fiinţa Universală, adevărul fiind corecta percepere a Spiritului Universal. Noi, indivizii, ne apropiem de ea cu ajutorul greşelilor noastre, prin experienţe acumulate, prin conştiinţa noastră luminată. Cum am putea fără toate acestea să cunoaştem adevărul? Adevărul, care face corp comun cu Fiinţa Universală, trebuie să fie uman în esenţă. Dacă există un Adevăr absolut fără nici un raport cu umanitatea, el este complet non-existent. Iisus Hristos ne-a luminat calea care conduce spre Adevărul absolut şi care este în permanenţă în legătură cu Omul şi Universul. De la El ne vine seva care ne hrăneşte şi care ne dă substanţă. Cât de mare trebuie să fie cel ce a gândit şi le-a făcut pe toate ?. Tot El ne-a dat coordonatele spaţialităţii şi temporabilităţii.

Omul nu a inventat şi nici nu va inventa un instrument care să descopere Adevărul Absolut. Corpul omului şi Universul au aceeaşi sursă, ascultă de aceleaşi ritmuri şi pulsează la aceleaşi furtuni electromagnetice. Astfel, corpul nostru nu poate să-şi permită să discute în contradictoriu cu privire la cine a creat Universul. Fiecare celulă ar dispărea în clipa în care ar înceta să se creeze pe sine. Prin urmare trebuie că Universul trăieşte şi respiră prin fiecare dintre noi. Vibranta activitate subatomică, ce ţine Universul în viaţă, este mereu în mişcare; fiecare particulă intră şi iese din existenţă de mii de ori pe secundă. Universul a inventat ritmul acesta iute ca fulgerul, pentru a se putea opri între timp şi a decide ce să creeze în continuare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru noi. Deşi, minţile noastre funcţionează prea lent ca să vadă diferenţa, noi nu mai suntem aceleaşi persoane, după ce ne întoarcem din miliardele noastre călătorii prin vid. Absolut fiecare proces din celulele noastre au fost regândite, reanalizate şi reorganizate. Creaţia se întâmplă în paşi infinitzecimali, iar rezultatul general este geneza eternă.

Universul este un dat – şi în ciuda teoriilor despre Big Bang, posibilitatea existenţei altor universuri, sau chiar al unor universuri infinite, înseamnă că lanţul primelor evenimente s-ar putea extinde la infinit. Realitatea Supremă este Fiinţa însăşi. Fiinţa nu acţionează pe principiul cauză-efect. Realitatea este non localizată. Oare non localizarea nu este acelaşi lucru cu omniscienţa? Nu există nici o distanţă în timp, nici o distanţă în spaţiu. Comunicarea este instantanee şi fiecare particulă este legată de toate celelalte. Atunci de ce s-a chinuit Universul să devină local ? Poate Universul a reuşit să-şi ia o vacanţă şi prin noi oamenii să se joace intr-un spaţiu limitat şi intr-un timp limitat. Singurul lucru pe care nu poate să-l facă este să se depărteze de sine. Astfel că, într-un sens noi suntem vacanţa lui. Dacă am privi viaţa cu ochi de copil, s-ar putea să înţelegem mai bine acest joc de a trăi şi de a evolua. “Orice s-a întâmplat a fost spre bine; Orice se întâmplă este spre bine; Orice se va întâmpla va fi numai spre bine”.

Ion Iancu Vale

Urmărirea

Nu mai realiza de când alerga. Să fi fost minute, ore, zile... Câmpia rămânea la fel de fără capăt, dură şi duşmănoasă în uniformitatea ei accidentată. Solul cald şi sfărâmicios îngreuna fuga până la chin, praful îi intra în ochi, în gură, în nas. Iar el alerga, alerga... Auzea în urmă gâfâitul sacadat al câinilor care parcă dinadins nu-l înhăţau, înnebunindu-l cu mârâitul strecurat prin grebla sticloasă, lucitoare a fălcilor lor mari, aşteptând să cadă epuizat şi moale ca o curea udă, ca mai apoi să-l rupă în tihnă.

Şi alerga întruna, cădea, se ridica, scuipa cocoloaşe zgrunţuroase şi amare, de ţărână amestecată cu salivă. Privea din când în când în urmă şi stiletele scânteietoare din ochii câinilor îi dădeau aripi. Dar efortul îndelungat şi groaza densă ca un nor în plinul furtunii îl dădură aproape gata, când, deodată, în faţa lui se ivi pasarela. Cu ultim efort străbătu distanţa rămasă şi înşfăcă disperat una din barele de oţel ale scării cu care era dispusă construcţia şi începu sa urce. Pasarela - sau mai bine zis estacada - era o lucrare foarte ciudată. Părea un lung stâlp dreptunghiular de înaltă tensiune, ce se întindea orizontal de-a lungul câmpiei, până hăt departe. La capătul ei se zăreau acoperişurile şi turlele unui oraş, sclipind ademenitor în lumina ceţoasă a acelei înăbuşitoare zile. Căută de-a lungul estacadei o cale de acces, dar aşa ceva nu exista pe orizontala ei inutilă şi tristă. Îşi trase puţin sufletul încercând să-şi potolească bătăile repezi ale inimii, îşi şterse sudoarea de pe faţa schimonosită de efort şi spaimă şi începu să coboare înapoi, scara pe care de-abia urcase. La un moment dat, tot coborând, îşi aruncă privirea sub el şi fu cât pe ce să se prăvălească în golul de sub el. Pe platoul de beton ce se întindea sub estacadă îl aştepta haita de câini furioşi ce săgetau înălţimea cu boturile rânjite. Spaima îl încercă iarăşi. Urcă din nou portiunea pe care o coborâse din scară şi se prinse cu mâinile de una din barele dreptunghiului metalic. Ajutându-se de picioare, începu să se mişte încet deasupra golului de sub el. Se strecura printre contra fisele oblice ale structurii, ce se întâlneau în unghi ascuţit, şi fiecare nouă mişcare însemna o posibilă alunecare în gol. Ne având nici un fel de asperităţi, palmele abia făceau priză pe metalul lustruit şi încins. Înainta încet, ca un melc, încolăcindu-şi mâinile şi picioarele pe barele estacadei, strângând din dinţi, orbit de sudoare şi de părul ce-i intra în ochi. De câteva ori alunecă până la bara inferioară a estacadei, bălăbănindu-se în gol, dar graţie unui efort supraomenesc, reveni de fiecare dată în interiorul ei, înaintând încet, încet... Pierdu iarăşi noţiunea timpului. Se opri încercând să-şi mai odihnească trupul obosit. Privi în jos şi văzu câinii. Ei îl urmăriseră minut cu minut, centimetru cu centimetru, înaintând şi ei pe pista de beton de sub estacadă.

Acum se opriseră şi priveau corpul suspendat între cer şi pământ. Omul fu cuprins de o stare de indiferenţă. Parcă ceea ce i se întâmpla i se întâmpla altcuiva. Teama îi dispăru ca prin farmec, o linişte supremă îi cuprinse mintea şi trupul chinuit. Mâinile şi picioarele i se desprinseră ca de la sine şi începu să cadă lin, plutind, sfidând legile gravitaţiei.

*

Patul era moale, cearceafurile răcoroase şi curate. Deschise ochii şi albul orbitor al camerei îi răni privirea. Încercă să-şi dea seama ce i se întâmplă şi se ridică în capul oaselor privind în jur. Se găsea într-o cameră de spital cu paturi imaculate, frumos aliniate de-a lungul pereţilor. Era singurul pacient în tot salonul.

Îşi mişcă rând pe rând mâinile, picioarele, capul. Se pipăi atent, metodic. Era întreg şi nu avea nici cea mai mică zgârietură. Nici nu se zdrobise de pământ, nici nu-l rupseseră câinii. Fericit, se întinse în pat şi adormi. Avu un somn lung şi liniştit. Se trezi dintr-odată cu senzaţia că este privit. Rotindu-şi privirea peste paturile goale, observă nu departe, pe o noptieră, două mici statuete de porţelan. Le privi fix, hipnotic. Statuetele, antrenate parcă de privirea lui, prinseră viaţă, se mişcară şi săriră pe podea începând să crească văzând cu ochii, până deveniră două tinere şi frumoase femei. Erau înalte, zvelte, cu păr lung castaniu. Aveau ochi albaştri, trăsături fine şi o piele albă, catifelată. Veşminte subţiri, uşoare, le acopereau trupurile fragile. Păreau gemene. Una dintre ele făcu o reverenţă în faţa bărbatului ce le privea fascinat şi se îndreptă spre uşă, ieşind din cameră. Cealaltă se aşeză pe pat, foşnindu-şi rochia vaporoasă, îl îmbrăţişă, îl sărută prelung, el răspunzându-i fără să şovăie, tacit, înfiorat, şi se iubiră, timpul pierzându-şi iarăşi consistenţa.

Va urma

Sacrul şi profanul la Ion Mărgineanu

Lucian Gruia

Ion Mărgineanu este un poet damnat, a cărui condiţie poate fi asemuită cu a legendarului rege Midas, cel care transforma în aur tot ce atingea. Poetul nostru devine un fel de Midas liric, transformând în literatură toate cuvintele pe care le rosteşte. A scris sute de cărţi de poezie şi proză, a întocmit zeci de dicţionare dedicate scriitorilor din diverse zone ale Ardealului. Am în faţă două dintre cărţile lui Ion Mărgineanu, tipărite în anul 2011: MOARTEA SE BUCURĂ DE IMUNITATE (versuri) /1/ şi GEAMUL SPART AL INIMII (proză). /2/

Cărţile menţionate sunt suficiente pentru a schiţa viziunea asupra lumii, specifică autorului.

În universul liric al poetului Ion Mărgineanu /1/, sacrul şi profanul, alcătuite din urzeli diferite (eternă şi efemeră), se împletesc dar nu se contopesc. Tiparul sacru al lumii (de sorginte blagiană) îl reprezintă devenirea ciclică după un model vegetal: floare, fruct, sămânţă şi iarăşi floare. Profanul îl reprezintă entitatea care parcurge ciclul sortit de fiecare dată morţii. Îngerul lumii profane, de tip cireaşă, îl reprezintă viermele: „Solstiţiu de vară! Cireaşă/ plictisită. Nuntă a viermelui cu lumina" (Desperecheate clipele fac noduri).

Poetul se zbate cu ardoare argheziană să treacă din sacru în profan, încercare cenzurată, deşi dialogul cu Dumnezeu este posibil. Fenomenul declanşează drama umană. Poetul încearcă să-şi depăşească efemera condiţie, dar sfredelul cuvintelor sale nu are puterea necesară pentru a perfora sacrul, de duritate absolută. Decăderea condiţiei umane, începând cu alungarea din Eden este continuă, astăzi, putrezirea accentuată a profanului dezvăluind tot mai mult sacrul ca pe o transcendenţă goală, ca pe un schelet: „Striga: Cel mai poluat/ este cuvântul. Dumnezeu -/ Inima n-a ieşit din întunericul/ Minţii -" (Cernoziomul recuperat) . Încet încet şi tot mai evident, moartea se sacralizează, pentru că moartea se bucură de imunitate: „...Moartea/ Se-ncarcă de om şi se tot nemoare/ Moartea nu-i sclavie, doar ţărmul". (32).

Şi totuşi, poetul rămâne credincios, dar nu la modul habotnic exprimat prin axioma „crede şi nu cerceta"! Tocmai cercetarea reprezintă esenţa poeziei sale, ludică şi iniţiatică în acelaşi timp. În limbajul liric, poetul se dovedeşte original, inspirat, dezmărginit. Sintagme surprinzătoare, proaspete, moderne, îmbracă un suflet, rămas, în esenţă, tradiţionalist. În sufletul poetului: credinţa, etica, iubirea, satul îşi păstrează puritatea începutului, dar civilizaţia rău orientată distrugea frumoasa lume patriarhală: „Satul, dulce muşcătură/ Să alunece-n pridvoare,/ scuturat de tot ce-l doare,/ Parastas pe-o altă gură./ Chiar un Dumnezeu ce-ndură/ Toată moartea lumii-n floare." (Brazi albind într-un colind).

Când tradiţionalismul nu răzbate direct în forme de colinde şi balade, acesta se manifestă în vegetalizarea de sorginte folclorică a sânilor şi buzelor iubitei, în prosternarea rugăciunilor lirice, în comuniunea cosmică a fiinţei: „Uşor, sânule, uşor -/ Când eşti moale când eşti nor -/ Vântul scuturat de dor" (Din secătuite oracole)

Unele poezii remarcabile sunt construite pe structurile versificaţiei folclorice: "Hărţuite-aş, hărţui/ Tot de-a latul paginii/ Pân-a scrie n-aş mai şti,/ Storcând verbul A IUBI/ Mândra mea!" (Hrană pentru violoncel)

Simbolurile predilecte ale poeziei sunt: fructul, fântâna, poarta, poetul orb al cărui ochi se deschide spre esenţa existenţei, inima, violoncelul etc. Întâlnim şi fântâna, care reprezintă ochiul pământului deschis spre cer, cu ape oarbe. Avem de a face aici tot cu cenzura blagiană, dar în locul Marelui Anonim uneori derutat şi devenit Marele Orb, Ion Mărgineanu orbeşte privirea pământului care nu poate desluşi misterul existenţial.

Şi proza lui Ion Mărgineanu abundă de simboluri: inima, biserica, pădurea, râul, ramul. /2/ Epica, de sorginte lirică, urmează aceeşi cale a căutărilor fără sfârşit a paşilor lui Dumneuzeu pe pământ. Dacă poezia reprezintă un monolog, o rugăciune către un Dumnezeu care nu răspunde, proza se constituie într-un dialog, divinitatea comunică, intervine în viaţa omului

Continuare în pagina 25

Mentenanța limbii române: Trecerea de la „să-ți fac şi să-ți dreg”, la „implementare”!

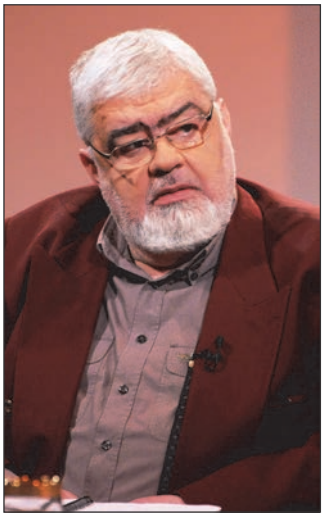

Andrei Pleşu

Îmi plac cuvintele străine naturalizate. Mai dezmorțesc limba.

În timp, unele rezistă, altele dispar.

A ieşit din uz cea mai mare parte a turcismelor şi grecismelor aclimatizate, de sus în jos, în Țările Române.

Franțuzismele din limbajul administrativ al secolul al XIX-lea au rezistat fiindcă era nevoie de ele, ca şi cuvintele nemțeşti din limbajul tehnic.

Rusismele din anii '50 ai veacului trecut au avut viață scurtă. Nici nu se potriveau cu româna şi aveau şi conotații nasoale...

După 1989, cine voia să pară pro-occidental începuse să anvizajeze şi să achieseze. Îl mai țineți minte pe Adrian Severin? Au apărut apoi multinaționalele, ai căror manageri nu ştiau româneşte, românul întors de la burse, fotbalistul de 2 bani si menajera hoata care vroia să-şi marcheze lingvistic întoarcerea din străinătate şi reclamele (advertaizingurile) vazute în engleză.

Adjuncții autohtoni ai şefilor de multinaționale au început să vorbească o română pigmentată cu feed-back-uri şi locații. Secretarele nu-şi mai spun decât manager assistant. Cismarii sunt designeri.

Mă aşteptam să fie vorba de crize de aclimatizare şi de micile noastre snobisme de cetățeni ai unei țări mici, dar vioaie.

Nici gând.

S-a ajuns la un nou limbaj de lemn, neologistic, întrebuințat pe la posturi de radio şi de televiziune, iar cuvinte româneşti cât se poate de utile sunt înlocuite prosteşte de persoane care stau prost şi cu vocabularul limbii române, şi cu gramatica ei.

Tot soiul de absolvenți şi absolvente de Spiru Haret, cărora li se adaugă politicieni inepți şi comentatori care par să-şi fi luat doctoratul la un sprit, înainte de a lua notă de trecere la română în liceu se dau în bărcile neologismelor, cu dezinvoltura prostului fudul.

Potrivit lor, nu mai avem prilejuri, avem doar oportunități.

Nu mai suntem hotărâți să facem ceva, ci determinați.

Nu mai realizăm, ci implementăm.

Nu ne mai ducem într-un loc, ci într-o locație.

Nu mai luăm în considerare, fiindcă anvizajăm.

Nu mai consimțim, ci achiesăm.

Serviciul de întreținere a devenit mentenanță.

Ceva care ți se pare obligatoriu e un must!

Nu mai avem speranțe, deoarece am trecut la expectațiuni.

Nu ne mai concentrăm, pentru că ne focusăm.

Şi nu mai aşteptăm un răspuns, ci un feed back.

Nu mai avem frizeri si croitorese, avem hair stilisti si creatoare de fashion.

Cu alte cuvinte, deținem o oportunitate pe care suntem determinați să o implementăm într-o locație pe care am anvizajat-o, achiesând la o mentenanță care e un must şi asupra căreia ne focusăm in expectațiunea unui feed-back pozitiv. Altfel, când ies din rol, îi auzi cu câte un neaoş şi superior „Hai să-mi bag...” sau cu concluzia absolut academica: „Un căcat!”.

Poeme de George Ioniță

autumnală

pe alei însingurate
paşii mei caută
drumul înapoi
dar urmele sunt şterse
de frunzele căzute
de nesfârşite ploi
şi nici chipul tău în gând
nu mi se-arată
tăcerea e de plumb
secunda nemişcată
în jur e-atâta toamnă
că mă întreb
au fost vreodată doamnă

plecări

luați-mă şi pe mine cocori
să las în urmă
această toamnă
cu frunze ucise
şi ploi strivite
de geamul pe care
iar desenez
o inimă doar jumătate
chipuri de pe icoane
primiți-mi stigătul
alături de țipătul
vostru
şi poate acolo sus
cineva îmi va spune
de ce trebuie
să plecăm mereu
şi cum de încap
într-un strop
de lacrimă atâtea mări
atâtea oceane
luați-mă şi pe mine cocori
luați-mă cu tot cu
timpul meu

Farmecul tainic al jocurilor de cuvinte

Mihai Batog-Bujeniţă

Venea toamna, cu tot cortegiul ei de melancolii şi eram oarecum îngrijorat de faptul că Harry Ross nu mă anunţase încă de apariţia unui nou volum. Lucru neobişnuit fiindcă în ultimii ani sărbătoream cel puţin două astfel de evenimente, unul prin primăvară, al doilea către vremea mustului înţepător. Cum nu-l pot bănui de acea comoditate specifică artiştilor indiferent de specificul domeniului începusem să mă gândesc la faptul că va scoate iar un roman, sau poate una din acele lucrări ale sale inspirate de o viaţă care numai uşoară nu a fost. Aveam să constat însă că mă înşelasem. Dar nu avea cum să-mi pară rău deoarece, Harry Ross, la fel de prolific precum ne-a obişnuit în ultimii douăzeci de ani, nu întârzie să ne surprindă cu un nou volum de aforisme. Cum precedentul volum aparţinând aceluiaşi gen: 2000 de maxime, cugetări, paradoxuri a fost editat acum un an, noua apariţie 1000 de aforisme, este de natură să ne mire. Deşi, în ceea ce-l priveşte pe Harry Ross, după lectura cărţilor sale este greu să te mai uimească ceva. Nici o vitalitate de invidiat, nici farmecul intelectual al scrierilor sale, nici înţelepciunea cu care priveşte întâmplările unei vieţi trecute de opt decenii, nici umorul atât de specific oamenilor inteligenţi şi nici perseverenţa cu care face zi de zi efortul de a lăsa urmaşilor cât mai mult din bogăţia sa sufletească.

Şi totuşi! Două volume de aforisme în numai doi ani! Cunoscută fiind dificultatea acestui gen literar este lucru de mirare chiar şi la Harry Ross. Prin urmare, plin de curiozitate am început să citesc. Recunosc, autorul însuşi, într-un inspirat cuvânt de început, ne mărturiseşte cu acea franchete totdeauna admirabilă, că aforismul este genul care i se potriveşte perfect fiind concis, iar el un taciturn îngrozit de „valurile de vorbe goale la care trebuie uneori să asist din motiva personale, sau profesionale”, se regăseşte în practica genului care printr-o singură frază, uneori chiar propoziţie, poate spune o întreagă poveste. Da, cam acesta este aforismul, o întreagă filozofie, o poveste cu un înţeles adânc, în care nu personajele sunt osatura scrierii ci înţelepciunea în forma ei pură, triplu distilată. Şi, dacă admitem aceste cutume de construcţie literară, ne dăm seama de dificultăţile prin care trebuie să treacă autorul pentru a izbuti. Deşi Harry Ross se consideră, pe bună dreptate, urmaşul unor mari autori de aforisme precum Seneca, Platon, G.B.Saw, Lessing, Tolstoi, Iulius Cezar, Horaţiu, Ovidiu, este foarte sincer cu cititorul avertizându-l asupra faptului că: „dacă din zece maxime câteva sunt excelente, mă simt răsplătit”. Şi ne mai spune el că lumea înconjurătoare este cea care-i furnizează temele de reflecţie şi, deşi scrie aforisme cu o anumită plăcere spirituală, ele sunt rodul unui tainic proces interior, dar deşi par spontane conţin acea alchimie secretă în care autointerogaţia continuă se îngemănează cu o vastă cultură şi experienţă de viaţă pentru a da un răspuns concis, cuprinzător, spiritual şi, aparent simplu. Doar aparent! Fiindcă nimic nu este mai înşelător decât simplitatea unei ziceri care în timp poate deveni consacrată ca fiind: proverbială.

Deşi aici este un mic secret. Să nu te opreşti cititorule, la prima impresie. Caută să descoperi înţelesurile profunde şi complexe ale puţinelor cuvinte pe care ai avut norocul să le citeşti. Vei descoperi o lume fascinantă, te vei uimi de ea şi de fapt vei constata că te-ai descoperit pe tine însuţi ca fiind mai bogat şi mai înţelept decât te ştiai. Iar asta cred că merită efortul!

Dar să vedem, folosindu-ne de chiar zicerile lui Harry Ross de ce este fascinant şi chiar seducător prin cuvintele sale. „Oricât ar fi de nesfârşită, lenea nu sporeşte longevitatea”. Un mic avertisment pentru o lume din ce în ce mai „bolnavă” de lene, o lume în care tindem să credem că totul se rezolvă cu telecomanda sau cu calculatorul, ori poate faptul că munca prin rezultatele ei ne asigură adevărate nemurire, respectiv amintirea faptelor noastre dincolo de existenţa fizică? Greu de răspuns, dar uşor de verificat răsfoind, spre exemplu, o carte de istorie. Iar într-o vreme în care felurite mijloace de transport ne omoară la propriu şi la figurat, când bolile sedentarismului fac ravagii autorul ne spune că: „Mersul pe jos este una din cele mai vechi invenţii ale omului” . Banal, am putea exclama!

Desigur, numai că ar trebui să ne gândim mai bine dacă nu cumva această banalitate care ne dă atâta bătaie de cap nu ar trebui însuşită ca o normă de comportament, chiar dacă este rostită mai mult ca o ironie. Şi, tot ca o provocare: Lumea se-nmulţeşte. Pe socoteala cui? Chiar aşa, cine plăteşte oare explozia demografică? Care or fi cauzele reale ale acesteia? Că despre preţ, putem vorbi, dar teamă mi-e că ne este frică să o facem, fiindcă ştim că ar putea fi îngrozitor.

Dar chiar dacă zicerile lui Harry Ross nu sunt numai umoristice, sau distractive, chiar dacă uneori ne pot da fiori, merită să le citim. Vom descoperi adevăruri care ni se par cunoscute de veacuri, dar la care nu ne-am gândit niciodată. Iar dacă ne scot din tihna noastră mult prea prelungită este, fiţi siguri, spre binele nostru.

Sacrul şi profanul...

Urmare din pagina 22

dar nu-l mântuie. Iluminarea sacrului transfigurează totuşi profanul chiar dacă nu-l atinge fizic.

Liantul dintre cele două cărţi prezentate îl constituie, aşa cum se poate remarca, simbolul inimii.

În poezie, inima rămâne ultimul bastion al sensibilităţii umane greu încercată în contemporaneitatea atee: „Şi iubirea, negaţie undeva părăsită/ de imaginaţie. Doamne, când o/ să ne duci până la capăt/ inima?" (99)

În proza intitulată GEAMUL SPART AL INIMII, organul încetăţenit ca centul sensibilităţii, devine personaj principal, fiindcă se relatează avatariile iniţiatice ale aceleaşi inimi care suferă multiple transplanturi.

Gazda în care s-a născut o reprezenta un tânăr ale cărui calităţi umane frizau absolutul (altruist, bun, blând, îndrăgostit peste fire), motiv pentru care nu putea trăi într-o lume maculată şi trebuia să moară. Primul beneficiar, pentru a-şi învinge remuşcările, încearcă să-şi atenueze spaima înecând-o în alcool şi tutun. Când încercă să-şi asculte inima pentru a convieţui cu aceasta în armonie, piere şi el într-un accident altruist, evitând la schi, să ciocnească sania unor copii. La următorul transplant, inima se revoltă şi tipătul ei expresionist îşi sparge propria sa fereastră spre viaţă. Se regăseşte în aceste întâmplări iniţiatice, lecţia dată de Eminescu în nuvela Sărmanul Dionis. Înălţarea omului pe calea virtuţi, spre identificarea cu Dumnezeu este sortită eşecului.

În structura polifonică a poeziilor sau prozelor, una din voci este rezervată cuvântului, artei poetice. Acesta este elogiat pentru virtuţile sale constructive de lumi imaginare artistice, virtuţi provenite din contaminarea cu logosul demiurgic: „Poetul strigă: mâncaţi trupul/ Cuvântului cu os cu tot. Pagina/va avea viaţă veşnică." (Îndemnul fluctuaţiei)

În tot ce scrie, Ion Mărginean trăieşte vulcanic, exacerbat, nepotolit. Destinul său damnat îl conduce spre experienţe literare aflate la graniţa dintre viaţă şi moarte.

Atât în proză cât şi în lirică, poetul se mişcă braunian, când extaziat, când dezamăgit. În textele sale putem detecta un principiu de incertitudine, similar cu cel stabilit de savantul Werner Haissenberg pentru lumea fizică. Să exemplificăm cu poezia Rudenii vegetale de veghe: „Doamne, nu dormi niciodată,/nici sub glie, nici sub cer/ nici pe limba-ncrucişată/ în altarul de mister./ Stai în sânge dalbă pată/ Bei doar anii mei ce pier/ Pe-un surâs cald de muşcată - / nici tu, brazdă, nici tu cer."

Cu cât scriitorul localizează mai exact fenomenul în care ar trubui să-l descoperim pe Dumnezeu, cu atât mai mult, aceasta se camuflează. Căutările lui Ion Mărginanu vor continua la nesfârşit...

Credinţă în mijlocul cercului

Victor Sterom

Mă gândesc cum am cunoscut-o pe Elli.
Ieri vorbeam cu ea despre ninsoare,
Astăzi văd cum pe câmp
Aleargă mii şi mii de cai albi
Ai cerului.
Mi-aş dori unul
Şi alături de Elli să fug în necunoscutul
Acela care se vede cât un punct.
Peste câteva zile vor fi sărbătorile de iarnă.
Pe Elli n-am cum s-o mai văd.
Muream cu fiecare minut care trecea prin mine.
Mă hotărăsc să ies în câmpul plin cu caii
Cei albi. Acolo poate o văd pe Elli.
Doamne!
Ce mult doreşte sufletul meu pe cineva
Care-i lipseşte.
Nu ştiu cât simte Elli emoţia când mă vede
Ori când nu mă vede
Dar eu sunt în cer şi-ntru-un caz şi-n altul.
Simţeam că alunec intr-un pustiu
Unde nu văd pe nimeni ci doar
Credinţă în mijlocul cercului:
EU şi ELLI.
Două suflete care ne învârtim în ochii lumii.
Apoi am intrat în casă.
Era frig şi întuneric.
Doamne!
Peste câteva zile vin sărbătorile de iarnă...

Elena Buică

Simbioze lirice (vol. 1)

Antologie de poezie contemporană

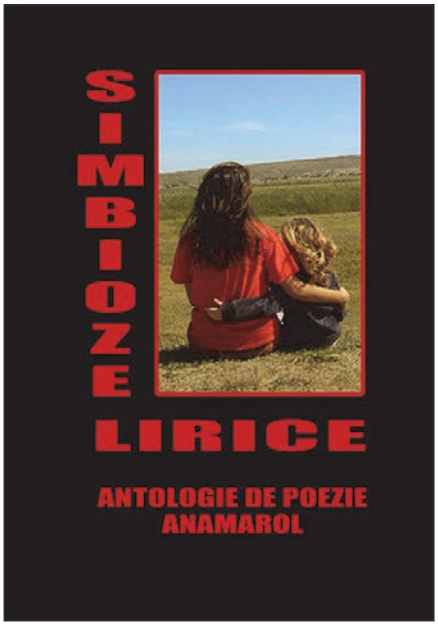

Antologia de faţă, apărută la Editura ANAMAROL, Bucureşti, 2012, se datorează efortului susţinut de editoarea Elena Rodica Lupu din Bucureşti şi a graficianului George Roca din Australia. Ca şi celelate antologii apărute în ultimii ani în câmpul activităţii culturale româneşti această carte vine să întărească ideea că literatura noastră se maturizează, că îşi capăta propriul său profil în contextul literaturii universale, mai ales că în perioada ultimilor 20 de ani de la apariţia internetului literatura românească s-a îmbogăţit faţă de ceea ce ni s-a oferit într-o perioadă nu chiar îndepărtată.

Ca orice antologie respectabilă (!) şi aceasta s-a născut din dorinţa de a oferi cititorilor o selecţie de creaţii pe care le putem compara cu o oglindă sau o fereastră prin care să privim mai de aproape cum stau lucrurile la un moment dat în literatura noastră, să ne facem o idee despre peisajul poeziei unei epoci literare, despre orientările şi stilurile ei. În acest fel antologia îşi găseşte împlinirea ajutându-ne să alegem de citit ceea ce răspunde nevoii noastre spirituale, sau să desprindem mai uşor cine are chemare pentru scris şi cine nu, chiar dacă unii sunt premiaţi sau promovaţi de critica literară... făcută nu de puţine ori după canoane tendenţioase.

Poeţii cuprinşi în acest volum, adunaţi cu toţii în jurul Editurii ANAMAROL într-o simbioză de creaţie, colaborare literară sau prietenie în taina scrisului, sunt poeţi contemporani, unii sunt consacraţi, alţii au apărut la date mai recente, iar câţiva sunt chiar debutanţi. Aici s-au întâlnit poeţi din ţară cu cei răspândiţi prin lumea largă pentru a demonstra că poezia românescă este vie ori pe unde s-ar stabilit cei din neamul nostru. Numele lor: Ioana Antonache, Elena Armenescu, Florica Bud, Radu Cârneci, Valeriu Cercel, Mihai Cucereavii, Adrian Erbiceanu, Elena Victoria Glodean, Eugenia Leu, Rodica Elena Lupu, Adela Adriana-Moscu, Cristian Neagu, Ovidiu Oana-Pârâu, Sorin Olariu, Ioan Raţiu, Georgeta Resteman, George Roca, Nina Smart, Viorela Codreanu Tiron, Constantina Dona Tudor. Aceştia sunt poeţi care scriu frumos şi au sufletul mereu în simbioză şi cu ţara natală, cu tradiţia strămoşească, cu semenii lor, cu natura, cu universul... aşa precum sugerează însuşi titlu acestei antologii şi semnificaţia îmbrăţişării pure din fotografia de pe copertă.

Desigur că vor mai apărea şi alţi poeţi talentaţi, dar aceia vor face subiectul altor volume din aceeaşi serie la Editura ANAMAROL. Versurile celor prezenţi în acest prim volum sunt însoţite de o scurtă prezentare a creaţiei fiecărui autor şi de portretele lor, frumos proiectate de o grafică compoziţională în alb-negru precum cărămizile unui zid, sugerând ideea de zidire, de construire, căci, la urma-urmelor, sufletul poeţilor repezintă prin fiecare poezie o cărămidă la zidul construcţiei acestui volum antologic.

Înainte de a încheia aceste rânduri, aş mai avea de adăugat câteva consideraţii despre starea poeziei din zilele noastre. În ciuda faptului că auzim adesea: „astăzi lumea nu mai citeşte ca altădată”, se scrie foarte mult, în special poezie, parcă pentru a întări vorba cântecului: „Că nu e om să nu fi scris o poezie...”. La început scriem o poezie, apoi un bucheţel pentru o antologie şi mai apoi un volumaş care bucură sufletul atât al scriitorului cât şi al cititorului. E adevărat că în zilele noastre lectura cărţilor de literatură nu mai este un factor decisiv de cultură în viaţa multora. În timpul liber, din ce în ce mai drămuit, le-a venit în completare televizorul, internetul, chiar şi telefonul. Este tot atât de adevărat, că nu puţini sunt la număr aceia care nu au renunţat la frumuseţile de gândire şi trăire născute din recreerea adevărurilor vieţii în creaţiile literare.

Ce fel de poezie se scrie astăzi? Se scrie mai ales o poezie a discrepanţelor, o poezie născută din confluenţa a două direcţii diferite, tradiţionalismul şi modernismul născut din negarea curentului care l-a precedat. Dar toate au ceva în comun, toate exprima omenescul, au puterea de a ne incita, de a ne transmite fiorul poetic şi dincolo de text, permiţându-ne să ne proiectăm într-un spaţiu imaginar, într-o lume deosebită. Cartea de faţă pune în valoare aceasta dualitate într-un mod direct, neconvenţional.

Cititorul poate să con-

George ROCA prezintă:

O nouă apariție editorială în palmaresul scriitoarei Lucia Olaru Nenati

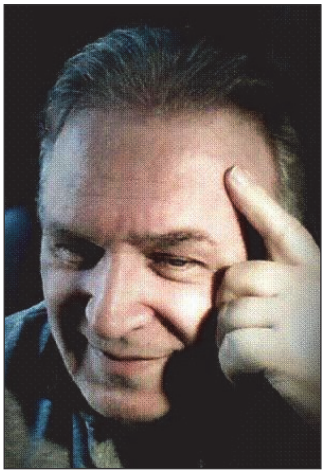

Scriitoarea Lucia Olaru Nenati, autoare a unui număr semnificativ de lucrări de diferite genuri - poezie, proză, eseu, literatură pentru copii, publicistică, istorie literară, eminescologie, albume muzicale, majoritatea distinse cu diferite premii şi distincţii - a abordat în ultima sa carte un alt gen de creaţie - traducerea. Astfel, de curând a apărut la Editura Ateneul Scriitorilor din Bacău, cartea „Existenţa poetică a lui Bacovia" aparţinând apreciatei eseiste elveţiene Svetlana Paleologu Matta, carte în care Lucia Olaru Nenati semnează traducerea, studiul introductiv intitulat Svetlana Paleologu Matta – un nume de referinţă în exegeza bacoviană şi eminesciană şi un amplu interviu realizat la Lugano cu autoarea.

Această carte reprezintă, de fapt, un adevărat eveniment editorial, respectiv intrarea în spaţiul cultural românesc, cu o întârziere de peste o jumătate de veac a celei dintâi exegeze bacoviene, scrisă la Paris în 1951 în limba franceză, ca rod al unei teze de doctorat (deci încă în timpul vieţii lui Bacovia!) şi apărută în Elveţia, în 1958, sub titlul „Existence poètique de Bacovia". Deşi n-a apărut până în prezent în limba română, cartea a fost totuşi receptată şi apreciată de unii cunoscători ai universului bacovian şi deci şi-a exercitat într-o oarecare măsură funcţia de lucrare de referinţă a hermenuticii bacoviene.

Pentru demersul său de revelare şi de traducere a acestei prime exegeze bacoviene în ordine cronologică, Lucia Olaru Nenati a fost premiată la Festivalul „Toamna bacoviană" de la Bacău din acest an de către juriul condus de poetul Ovidiu Genaru, iar editarea cărţii a fost sprijinită de către Consiliul judeţean Bacău şi lansată în cadrul festivalului la Casa Memorială „George Bacovia", fiind prezentată de doi specialişti ai universului bacovian, Constantin Călin, cel care a şi semnalat pentru prima dată în presa românească - după 20 de ani de la apariţie - existenţa acestei valoroase lucrări şi Theodor Codreanu, autor al unei substanţiale şi premiate cărţi despre Bacovia.

In cadrul festivalului a fost acordată în mod simbolic o Diplomă de excelenţă distinsei eseiste Svetlana Paleologu Matta din Lugano, pentru această carte, dar şi pentru toată valoroasa ei contribuţie la îmbogăţirea culturii române şi la propagarea valorilor sale pe plan internaţional.

state singur toate aceste evidente adevăruri. Oriunde ai deschide aceasta antologie vei găsi teme care reflectă această dualitate specifică zilelor noastre şi nu de puţine ori chiar în creaţiile aceluiaşi autor. Aceasta dualitate dăinuie armonios şi ea într-o remarcabilă simbioză lirică.

Întocmirea unei asemenea antologii a cerut o perioadă de muncă susţinută, de grea "osârdie", cum ar zice cronicarii noştri, încât cei ce au trudit să-i dea chip de ieşit în lume, sunt îndreptăţiţi să nutrească speranţa că şi aceasta „lucrătură literară" se va bucura de succes.

CURICULLUM VITAE

Delia Stăniloiu

N-am să-ţi dansez hip-hop pe tastatură
Toples la bară nu-ţi voi putea face
Şi ca să vezi ce e sub carapace
Nici neputinţei n-am să-i pun armură.

Fiinţa-mi trag din ierni voievodale
Cu stele-n păr din fulgii de zăpadă
Las vălul de-ntuneric iar să cadă
Să dezgolesc vestigii-arhetipale.

Eu vin din vremuri de demult uitate
Din timpuri cu domnițe, cavaleri,
Ce-s nemurite-n colbul din tăceri
Pierdute-n vis şi în serenitate.

Mă tot trudesc spre tine să ajung
De-aici, de unde-i timpu-nnămeţit
Şi chiar dacă răsar în asfinţit
Şi lupii-n suflet urlă iar prelung,

Nu m-aştepta pe mess în astă seară
Sunt pe orbita unui Google crome
Mai sigur, ne-ntîlnim poate la vară
În univers, cuprinşi într-un genom.

Eleonora Cioran, scrisoare deschisa adresata lui Gabriel Liiceanu:

„În realitate, afară de biografia lui Emil Cioran, nu ai pătruns în profunzimile operei lui”

Propus de E.A.

Eleonora Cioran a simţit nevoia să ofere un răspuns energic acţiunilor agresive pe care domnia sa consideră că Gabriel Liiceanu le-a îndreptat în mod direct asupra sa, şi ca rezultat al mercantilismului acestor acţiuni, asupra prestigiului şi operei lui Emil Cioran.

Răspuns domnului Gabriel Liiceanu,

Fiind recomandat ca unul dintre cei mai buni discipoli ai lui Constantin Noica, naşul nostru, te-am primit în casă ca prieten. Nu înţeleg agresivitatea dezlănţuită asupra mea. Te-a supărat faptul că eu sunt legatar universal al lui Aurel Cioran şi reduc cumva beneficiile tale? Cred că niciun scriitor nu şi-a permis ceea ce ţi-ai permis dumneata.

Aceasta îmi aduce aminte de o povestioară pe care o spunea Constantin Noica. Era vorba despre un acrobat care evolua pe o sârmă, atent să-şi menţină echilibrul. În plin spectacol, el vede jos un cetăţean cu o tavă, adunând banii privitorilor. La sfârşit, ajungând jos, acrobatul a constatat ca cetăţeanul care strânsese banii spectatorilor dispăruse.

Cam aşa mi s-a întâmplat şi mie, singura Cioran în viaţă. Profitul după opera filosofului Emil Cioran a fost luat de Gabriel Liiceanu, Laurence Tacou şi Simone Baulez. Nicidecum de mine. Şi tot tu eşti revoltat, aruncând injurii inadmisibile, până şi în ultima carte cu cele 27 de interviuri.

Cum este posibil să falsifici neîncetat adevărul, fără să te jenezi? Oare nu ţi-au ajuns beneficiile importante dobândite?

Conform dorinţei lui Emil şi Aurel Cioran, din aceste beneficii trebuia să dai două burse anual unor studenţi săraci. Ai dat câteva burse sporadic, fără un bilanţ declarat al veniturilor din tipărirea operei lui Emil Cioran. În plus, ai afirmat mincinos că şi eu beneficiasem din acest profit.

Lumea a început să se lămurească cine este marele scriitor Gabriel Liiceanu, care a beneficiat de burse în străinătate, în timp ce foarte mulţi intelectuali erau închişi în temniţele comuniste. Mai mult, ai primit de la domnul Silviu Brucan Editura Politică. În ce calitate, domnule Gabriel Liiceanu? Pentru care merite?

Mai recent, revoltătoare a fost reacţia pe care ai avut-o la apariţia, în cadrul Academiei Române, a operelor scrise de Emil Cioran în Romania. Este cea mai frumoasa ediţie pe care eu am văzut-o cu creaţia cumnatului meu. Este o ediţie de lux, excelent elaborată.

Mulţumesc Domnului Academician Eugen Simion şi cercetătorului Marin Diaconu pentru realizarea lor. În loc să te bucuri şi să apreciezi această realizare editorială de excepţie, ai trimis avocaţi, pretinzi fără jenă despăgubiri materiale descurajante, convins fiind că numai dumneata ai dreptul să publici opera lui Emil Cioran.

În realitate, afară de biografia lui Emil Cioran, nu ai pătruns în profunzimile operei lui. Nu ai participat timp de 20 de ani la analiza operei lui Emil Cioran, căci la Colocviile Cioran de la Universitatea din Sibiu, organizate de profesorul Eugene van Itterbeck, ai participa fugitiv şi întâmplător. Filmul făcut de tine cu Sorin Ilieşiu este după mulţi un „film necioplit, banal, primitiv, cu aspecte de modern, un eşec”. În mod evident, nu aţi pătruns în opera lui Emil Cioran.

Scrisoarea trimisă Monei Muscă este calomnioasă.

Aşa că, domnule Liiceanu, eşti pentru mine o decepţie totală. Nu sunt singura care gândeşte astfel, ci, din păcate, multă lume are convingeri similare, chiar şi Herta Müller. Te-am cunoscut om de cultură, nu om de afaceri. În ce calitate îţi permiţi să faci pe justiţiarul? Cine eşti dumneata?

Daca tăceai, filosof rămâneai!

Eleonora Cioran

Alina Nicoleta Polina

Roşu ucigaş

condiţia umană eşuată (1)

Esenţa romanului lui Jeroen Brouwers este alimentată de un subtil simţ al autodetaşării, al purificării în faţa brutalei amintiri a lagărului de la Tjideng. Supravieţuitor al acestui coşmar colectiv şi psihologic percutant, scriitorul decantează, prin ochii unui copil de 5 ani, gesturile abominabile ale unei puteri abuzive şi supreme. Substanţa narativă este dominată de o varietate de aspecte vizionare: pe de o parte, există fondul istoric, asociat toponimic spaţiului asiatic - lagărul de la Tjideng este materialul mimetic al romanului, pe de altă parte, există planul psihologic-terapeutic, sondat de autor prin suprimarea regresiei amintirii şi prin anihilarea fricii retrăirii aceloraşi momente dureroase cu ajutorul antinevroticelor ingerate, iar ca suport terţ, dar nu lipsit de notabile componente, eroticul existenţial premeditat de o aversiune feminină.

Ca timbru compoziţional, Brouwers îmbină impasibilitatea canonică - un soi de intangibilitate spirituală a lui Albert Camus, experimentalul brutal al lui Malraux şi mixiunea glacială şi frivolă a lui Sade, aceste trăsături stilistice dozând accidental maniera autorului de a creiona firesc, mult prea extrovertit situaţii în care pudibonzii ar declama integral scrierea olandezului. Sunt excesive, deconcertante secvenţele în care umanitatea, lipsită de ruşine, dar observată prin ochii unui copil, este asociată animalicului soldaţilor japonezi, în care cruzimea şi brutalitatea interpersonală frizează realismul, în care pateticul suferinţei este ironizat, amplitudinea faptelor fiind inconştient satirizată. Însuşi scriitorul sintetizează impresiile: „Sindromul meu de lagăr constă din vinovăţia pe care o simt acum pentru piciul care aduna totul în el frenetic”.

Romanul debutează cu o dedicaţie mortuară încununată filosofic de aforismul iterativ: „Nimic nu există care să nu atingă altceva”, o alegorie a ireversibilului suferinţei, a trăirii mizeriei şi a negării normalităţii, consecinţele unei experienţe agresive şi marcante. Un copil de 5 ani, care este răpit universului inocenţei propriu vârstei este aruncat într-o distopie japoneză, obligat să asiste la scene abuzive, la abjecţia relaţională, un copil care va creşte şi îşi va defini raţionamentul sub tutela unei frici redundante, acest puls teribil care îi deconcertează existenţa, îi anulează simţurile, îl îndepărtează de moralitate şi de conştiinţa dihotomică, îi suprimă sentimentul milei, al iubirii şi al fidelităţii. Frica este generată alternativ, fie în urma descătuşării unor amintiri brutale, fie prin prezenţa morţii în viaţa sa. În genere, un scriitor paranoid şi cinic, Brouwers se transformă în insul vulnerabil şi patetic. „Am început să tremur din tot trupul, nu de frig. Nici de emoţie sau supărare, au existat morţi în viaţa mea la care ţinusem mai mult decât la mama (...). Ceea ce a năvălit peste mine a fost frica.” Simptomatic, autorul acceptă această transcendenţă psihică pentru că îi mobilizează inspiraţia, scrisul existând ca o modalitate lucidă de a vindeca, de a purifica un suflet chinuit de drama lagărul pecetluit cu amintirea abominabilă a mizeriei umane.

Reacţia în faţa veştii morţii mamei sale, episod preliminar al naraţiunii olandezului, edifică profilul unui traumatizat. Deşi raţiunea unui copil este prematură şi uşor artificială, componenta amintirii este filtrată de scriitor la vârsta la care îşi începe romanul: 40 de ani. Scenariul imaginat al funerariilor mamei, adiacent descriptiv cu gesturile bărbatului infidel, a cărui sexualitate scandalizează moralitatea olandeză, confirmă tulburarea cerebrală pe care acesta o simplifică teraputic cu un pumn de pastile, metaforic desemnate „Seresta Forte”. Dependent de aceste droguri anihilatoare, se lasă victima efectelor şi se detaşează de propria persoană (halucinaţia, înstrăinarea, impasibilitatea excesivă, toate completează trauma căreia îi supravieţuieşte bărbatul urmărit de amintiri groaznice) : „Vedeam cum sunt scos din mine însumi: de cealaltă parte a ferestrei, la mai puţin de un metru de mine, stătea probabil celălalt eu al meu, eul cel năpădit de frică, - în orice caz, stătea acolo un tip gol în ceaţă, a cărui faţă era de-o vâscozitate păstoasă şi care era preocupat să-şi dea jos de pe el terciul”. Halucinaţia devine apoteotică, dar efectul pilulelor se consumă, căci dublul din geam „dispăru în ceaţă”.

Pe cele trei planuri, toponimic, psihologic şi erotic, scrierea lui Brouwers se desfăşoară dezordonat, exploziv expresiv, fără lianţi circumstanţiali care să catalizeze integral ansamblul romanesc. Spaţiul lagărului, amintirea mamei sale, acum decedată, fugitivele dar însemnatele întâlniri cu Liza - indispensabilă fizic în acest haos moral căruia i se dedică, toate elementele apar-

ţin trilogiei tematice. Dezordinea pe care o afectează stilului scriptic, autorul o atribuie şi trăirilor sale, trancenderea de la realitate la ficţiune, de la familie la amantă, de la lagăr la internatele catolice din adolescenţă, de la mizerie la batjocură şi patetism sentimental este realizată cu o oarecare inconştienţă alimentată de labilitatea unei minţi suferinde.

Cele două axe temporale: trecutul lagărului, al dezvoltării educative personale în internatele catolice, unde izvorăşte accidental aversiunea faţă de latura feminină şi prezentul apăsător căruia bărbatul matur îi supravieţuieşte prin metode terapeutice condamnabile desemnează traiectoria analitică conform căreia lectorul, ca şi oricare individ interesat de psihologia umană, poate descoperi personalitatea unui bărbat cu o istorie biografică dureroasă. Nu poate fi vorba de o impresie patetică, de un oarecare filantropism sentimental atribuit scriitorului olandez, victimă a lagărului japonez, acesta străduindu-se prin impasibilitate, prin adversitate sentimentală să nu simtă nimic, anulându-se ca fiinţă milostivă, se pierde de pe drumul drept „rătăcit în cea mai adâncă pădure", traiul său fiind „o împletire de colo-colo, sub semnul dezgustului de viaţă şi al dorinţei de a nu mai fi". Devine cinic, sarcastic, ocazional luciditatea îl răneşte, astfel că preferă alienarea, descinderea într-un areal halucinatoriu: la aflarea morţii mamei sale, indiferenţa, sila de a manifesta sentimentul de doliu sunt percutante, imaginea circumstanţelor decesului, impresiile şi probabilitatea unei suferinţe maladive încarcă prologul romanului: Henriet Maria von Maaren - batjocorită în lagăr de soldaţi, umilită şi înjosită în faţa copilului supravieţuitor de 5 ani, „a murit singură", în apartamentul sanatorului unde îşi consuma senectutea.

***

Lagărul, locul îngrădit unde nu a fost înfometat pentru că mama sa, „pelicanul cel prietenos, mă lăsa să mă înfrupt din porţia ei din cioc", substituie căminul de care ar fi trebuit să profite, la vârsta aceea, un copil. „Lagărul de femei Tjideng, unde fuseseră aduşi şi băieţi sub vârsta de 10 ani, şi unde am fost închis împreună cu mama, bunica şi sora mea, era o porţiune din Batavia, înconjurată cu ziduri de cazemată, turnuri şi sârmă ghimpată". Un loc al groazei, al terorii şi al batjocurii, care prin referinţele toponimice detaliate, clarifică trăsătura realist-experimentală a scrierii lui Brouwers. Aici „foamea, moartea, suferinţele, bolile" prezidau, tortura manifestată prin diverse metode stăpânea orice fiinţă, nu doar fizic, ci şi psihic, minimalizând astfel gradul de suportabilitate: femei purtate pe străzi dezbrăcate, molestate de soldaţii japonezi, obligate să se comporte animalic, supuse unor grozăvii intolerabile (femeia umplută cu apă şi bătută, respectiv călcată în picioare, până ce tot lichidul îi ţâşnea prin toate orificiile, descrierea comprimând o subtilă brutalitate; o femeie târâtă în kumpulan, legată cu o sfoară de către un soldat şi obligată să miroasă rahaţii, ca un câine, dacă-i întâlneşte pe stradă), cruzimea psihologică pe care o exercitau faţă de mamele si copiii din lagăr, când cei mici erau separaţi de mamele lor şi duşi în alt lagăr, numit „Caravana copiilor". Toate aceste măsuri crude pe care soldaţii le luau faţă de victimele din lagăr îi suscitau amuzament copilului de 5 ani. Alcătuiau un spectacol impresionant în ochii viitorului misogin, creând o punte discriminatorie în psihicul scriitorului, culminată cu impresia degradantă pe care o afişează femeile din Amsterdam cu manifestul social lor de a-şi umple organul sexual cu sos de roşii şi de a sta în stradă cu picioarele desfăcute, imagine care îi generează scriitorului nu doar sila, ci şi o „scârbă în faţa acestei agresive şi deplasate lipse de gust", condamnându-le a fi „muieri alintate, într-o lume bogată". Feminitatea, candoarea, specificul femeii este de acum împroşcat cu nenumărate consideraţii acuzatoare, cu o atitudine repulsivă, autorul confirmând-o repetitiv: această manifestare se datorează faptului că, în timpul lagărului, mintea sa infantilă a absorbit umilinţele la care femeile erau supuse ca pe un criteriu de dezgust faţă de femeie; mama lui, fiinţa cea mai preţioasă, are un statut important, dar când soldaţii o maltratează, aceasta este disprețuită: "Mama mea era cea mai frumoasă mamă, în acel moment am încetat de-a o mai iubi". Din acel moment m-am rătăcit. De-atunci retragerea mea din viaţă şi dorinţa de-a nu mai fi. Din acel moment ştiu că pe mai departe voi prefera întotdeauna să fiu singur, fără să trebuiască să mă leg de ceva sau de cineva, pentru că nu vreau să văd cum iubirea mea şi frumuseţea pe care o ocrotesc vor fi distruse sau sunt vătămate".

Elogiu lecturii...

Continuare din pagina 15

ţară, violentă şi plină de inegalităţi, zguduită de tot felul de furtuni sociale. Peru este şi celulele clandestine din Cahuide unde, împreună cu o mână de condiscipoli de la Universitatea „San Marco", pregăteam revoluţia mondială. Iar Peru mai este şi prietenii mei din Mişcarea de Eliberare împreună cu care, timp de trei ani, în mijlocul bombelor, a întreruperilor de electricitate şi a atentatelor teroriste, am lucrat pe ascuns pentru apărarea democraţiei şi a culturii libertăţii.

Traducere: Mircea Cotârţă
(mircea.cotarta@yahoo.com)

Ziarele sunt autorizate să publice acest text în orice limbă, numai după data de 7 decembrie 2010, ora 17.30, ora oraşului Stokholm. - Fundaţia Nobel 2010.

Românii adaptivi

Gabriela Căluţiu Sonnenberg

Atunci când trăim departe de ţara în care ne-am născut, gândurile despre atingerea noastră cea de toate zilele cu lumea „de afară" sunt ca o muzică ambientală, pe fundalul căreia ne mişcăm ca-ntr-un film. De parcă ne-am vizualiza de la distanţă, vieţuim de două ori: odată în direct şi odată pe ecranul suprapus peste experienţa noastră de acasă. Despre contactul nostru cu ceilalţi, cei pentru care „ceilalţi" suntem noi, nu încetăm să ne mirăm, indiferent câte decenii s-ar împlini de la plecarea noastră. Suntem români printre străini, români aici acasă.

Se spune că am fi deschişi din fire, capabili să ne pliem rapid după orice situaţie. Ca orice trăsătură, şi adaptabilitatea are faţetele ei mai puţin măgulitoare. Gurile rele spun că ne paşte golirea de conţinut, dacă ne schimbăm culoarea de la o zi la alta, după cum bate vântul. Aşa să fie oare? Am descins în căutarea adevărului la faţa locului.

Am dat start aventurii cotidiene şi, dând colţul, m-am trezit faţă-n faţă cu o inscripţie de doi metri pe peretele unei case: „Be like water, my friend: tasteless", semnat Bruce Lee. Îmi amintesc vag de luptătorul sprinten de pe marile ecrane, pe bună dreptate invidiat pentru talentul aproape miraculos de a se face nevăzut, respectiv de a apărea pe neaşteptate. „Dreptate are", îmi zic în gând. Să fii ca apa, neutru la gust, dar nu de prost gust. Transparentă, invizibilă la prima vedere, dar tenace când e vorba să modeleze pietrele de râu.

Şi mă duce gândul la românii „curgători", noi, cei care ne-am transbordat peste graniţele ţării, dar nu am dispărut de tot. Continuăm să ne destăinuim subtil, după modelul vaselor comunicante, lipsiţi poate de ostentaţie, dar existenţi. De bună seamă că facem faţă situaţiei destul de bine, oglindind în „apele" noastre lumea multicoloră cu care ne întâlnim. Filtrăm fără întrerupere, dar asta nu înseamnă că n-am avea adâncime. Neutri la gust - poate - dar harnici, adunând aromele pestriţe ale unei planete pe care suntem mereu bine primiţi. Omagiu actorului amator de de apă limpede. Are dreptate. „Be like water, my friend: tasteless."

Revin la noi. Ştiu că e mare pericol să generalizez. Dealtfel mă îndoiesc că ar exista trăsături universal valabile, aplicabile unei întregi naţiuni. Har Domnului, suntem unici, fiecare în felul său. Dar românii sunt adaptabili, asta o spun mulţi, chiar dacă sună plat. Suntem maleabili, flexibili, modelabili. Oare nu e minunat că avem capacitatea şi, mai ales, libertatea de a ne dezvolta, devenind mai mult decât atât, cetăţeni ai lumii? Suntem indivizi cu calităţi şi defecte proprii. Nu suntem exponenţii unui genom limitat. Destinul nostru face vrând-nevrând o cotitură când emigrăm, dar asta nu implică neapărat schimbarea „stării noastre de agregare" intime, aceea de români. Nu ne transformăm în „neromâni" sau „antiromâni" atunci când ne adaptăm vieţii în altă ţară. Nu ne amputăm nimic, ci mai degrabă creştem, asemeni unor copaci altoiţi. Continuăm să facem parte din frumosul popor vegetal, cel inventat de Ana Blandiana în portetul nostru poetic, strecurat ca prin minune prin cenzura comunistă.

„De unde altfel liniştea
În care aşteptăm desfrunzirea?
De unde curajul
De-a ne da drumul pe toboganul somnului
Până aproape de moarte,
Cu siguranţa
Că vom mai fi în stare să ne naştem
Din nou?"

Iată ce spune contemporanul nostru, scriitorul Andrei Pleşu, legat de adaptare: „Într-o poveste orientală, se vorbeşte despre un bogătaş avar, care a fost pedepsit să nu mai poată scăpa niciodată de încălţările sale rupte, pentru că nu le-a aruncat la timp. Trebuie să ne schimbăm, la timp, încălţările, să nu ne ataşăm, cu încăpăţânare, de ceea ce, uneori, pare proprietatea noastră cea mai intimă, dacă nu chiar însuşi destinul nostru".

„Virtutea – dacă există – e una singură: plasticitatea", spune în continuare Andrei Pleşu. „Nu versatilitatea, nu inconsistenţa, nu oportunismul, dar plasticitatea: adică puterea de a reacţiona infinit diferenţiat la infinita diferenţiere a împrejurărilor, puterea de a trăi nu aplicînd criterii gata făcute, ci descoperind criterii. Cu alte cuvinte, puterea de a fi nou clipă de clipă", închid ghilimele, punând capăt citatului din „Jurnalul de la Tescani".

În virtutea mottoului veşniciei luări de la capăt, după ce am închis cu grijă uşa în urma noastră, ni se deschide o uşă în faţă, în ţările în care suntem întâmpinaţi la sosire. La prima vedere pare de necrezut, dar s-a nimerit să găsesc tocmai unde mă aşteptam mai puţin, în paginile unui ghid turistic despre România, o descriere simplă şi la obiect a unei „metehne" tipice româneşti. Iată pasajul care mi-a atras

Poeme din volumul „Kartea”

de Ecaterina Negară

K-0

Scriu poemul care începe cu K
şi iar scriu poemul care începe cu K,
apoi scriu poemul care începe cu K
şi după aceea scriu poemul care
începe cu K
şi când scriu poemul
care începe cu K,
chiar începe poemul cu K
până K rămâne K de scrisul lui K.

K-1

Unu de miez
de s-ar lipsi
Cercul ar fi deformat
raza în necalitate.
Cum înfioară rugăciunea
pentru orfan.
Cantitatea:
muşcată albă la geam,
umedă, iar, tăioasă.
Anaforă fracţională, procentuală,
Fir de sacru mie, ţie.
Fără vin si altar doar o cifră e 1,
Unu K unu,
nu doar în bunătate, E
Avva. Avva.

K-2

Mâinile mi-s de lumină
în palme toate semnele existente
pe glob
în constelatia mea
numele meu derivă din numele Meu,
e atât de uşor să-ţi dăruiesc planeta
Marte, Mercur, Jupiter, Venus şi
Saturn,
trăiesc în tot creatul necreatul
un Dumnezeu ce sunt,
ce SPUN!

atenţia:

„Piesele de teatru absurd ale lui Eugen Ionesco sunt o încercare de a ridica puţin pătura gri a cotidianului anost, pentru a descoperi sub ea „o lume neatinsă”(...) Analog sculptorului Brâncuşi, şi Ionesco caută permanent o esenţă ascunsă, o realitate vitală, uitată, necunoscută până acum, care se ascunde în dosul unei lumi aparente. Probabil că idealul acesta artistic, tinzând spre un adevăr clar şi simplu, în căutarea unei „uşi” poetice, în dosul căreia se află realitatea lepădată de straiele ei lumeşti, este un ideal arhaic, românesc”. Am citat din ghidul turistic „Kulturschock Rumänien”.

Că „românul s-a născut poet” ştiam deja demult, dar mărturisesc că mi se părea perfect normal. Pentru mine, ”şocul” e să constat că nu sunt şi celelalte neamuri la fel. Credeam că toţi puii de om – şi în special urmaşii lui Goethe - caută sensuri în adânc. Păcatele mele, iată ce uşor putem cădea în capcana extrapolării!

Iluzia şi speranţa într-un locaş fără păcate ne însoţeşte aşadar peste tot prin lume. Dar ”peste tot atârnă greu, teama de singurătate”, vorba unui cântec interpretat de regretatul Florian Pitiş. Am plecat în căutare, dar ce anume căutăm de fapt? Prea mult s-a vorbit despre natura poetică a sufletului de român şi despre intraductibilitatea cuvântului „dor”. Poet sau nepoet, românul nu e doar un „animal afectiv”, cum îl numeşte într-o sintagmă Octavian Paler. Norocul face să avem şi vocaţie realistă. Fericita combinaţie dintre poet şi realism naşte adevărate nestemate, cunoscutul „haz de necaz”.

Suntem tentaţi să criticăm tot ce-am lăsat în urmă, accentuând defectele de orice natură ale poporului şi ţării din care provenim. Pe când era tânăr, Emil Cioran spunea: ”Cum poţi fi român! Era o întrebare la care nu puteam răspunde decât printr-o autoflagelare de fiecare clipă (...)” Mai târziu, acelaşi Cioran ripostează nervos: „Eu nu-mi iubesc ţara? Păi eu îmi iubesc ţara aşa de mult, că-mi e ruşine că sunt român!". Acelaşi Emil Cioran, la maturitate, spune răspicat: “Iubesc istoria Romaniei cu o ură grea”. Nu cumva trecem toţi prin aceleaşi etape, maturizându-ne cu trecerea vremii, cu sau fără voie? Faptul că până şi cele mai luminate minţi au căzut în păcatul de a se ruşina pentru că sunt ruşi, germani, români sau orice altceva, nu e un alibi, nici pentru noi.

Fără pretenţia de a minimaliza sau lua în derâdere vădita tristeţe care transpare din comentariile pesimiste, rămâne o binecuvântare libertatea de mişcare pe care am dobândit-o acum câteva decenii. Numai graţie ei avem de unde alege. N-a fost întotdeauna un lucru de la sine înţeles. Faptul că nu suntem condamnaţi din naştere la un destin unic, de ”ou ştampilat” cu numele unei naţii - sintagama aparţine scriitorului Patapievici - rămâne cadoul cel mai de preţ. Asemeni fiului rătăcitor, abia de la distanţă învăţăm să preţuim libertatea la justa ei valoare. Comparaţia nu e doar o figură de stil din lumea literaturii, ea este, înainte de toate, un mod de a progresa, care la nevoie se aplică şi spaţial, de-a lungul şi de-a latul planetei.

Cea mai veche scrisoare din Ierusalim

Paul Leibovici

Nu demult a fost descoperit la Ierusalim,în urma unor cercetări arheologice, un pătrăţel de argilă care avea doar 6 centimetri. Argila, înegrită în decursul vremii a trezit un deosebit interes cercetătorilor.

Descoperitorul, este Eilat Mazar - cadru didactic al Universităţii din Ierusalim.

Fragmentul de piatră este de 2 centimetri pe 3, pe care se află o ştanţă de nouă linii cu caractere cuneiforme. Şi dacă această bucăţică de pământ ars a aprins imaginaţia, ar fi deoarece reprezină o dovadă a unui document scris din cele mai vechi perioade de timp. Niciodată de-a lungul vremii n-a fost desoperit în oraşul „celor trei creinţe sfiinte" un asemenea obiect.

După asiryologul Wayne Horowitz ,grafia şi limba utilizată este fără îndoială din sec. XIV-lea J.Ch.

Până în prezent, cele mai vechi dovezi scrise găsite la Ierusalim a fost o inscripţie redactată în ebraică,într-un alfabet paleoebraic, descoperită într-un tunel de alimentare cu apă, o scobitură care datează cu 700 de ani înainze de era noastră,din perioada regelui Ezechias. Cele şase linii ale inscripţiei relatează munca de străpungere a galeriei în care argila a fost descoperită.

Micul fragment de argilă ne trimite înapoi cu şase secole. Ce semnificaţie are descoperirea? Nu trebuie să facem prea multe socoteli pentru a ne da seama că fragmentul este doar 2% sau 3% dintr-o scriere completă. Din cele câteva iniţiale nu se poate reconstitui textul. Dar se poate preciza, fără îndoială, că aparţin scrierei cuneiforme şi a limbei utilizate în acea epocă. Akkadiana, sugerează faptul documentul era o corespondenţă de natură diplomatică, un mesaj regal. La mijlocul celui de al doilea mileniu din era noastră, akkadiana, limba semitică originală din Irakul de sud actul, este limba vorbită în tot Orientul apropiat - într-un fel precum engleza este azi în lumea modernă. Fiecare rege avea câte un scrib care ştia să scrie în afara sistemului cuneiformic ,inventat în jur de 3000 de ani de era noastră, în Mesopotania.

Fragmentul de argilă a fost descoperit în cursul săpăturilor executate în Ierusalimul de est, între muntele Templului şi Munţii de Măslin la poalele Oraşului antic. Dar nu a fost extras într-un context arheologic revelator; a fost amestecat cu pământul depus care avea menirea de a sprijini clădirea înălţată în mai puţin de patru secole, după ce bucata de argilă a fost deja în acel loc.

Nimic din împrejurimea imediată unde a fost descoperit micul fragment de argilă nu sugerează nimic în legătură cu cine ar fi autorul acestei scrieri sau a destinatarului mesajului.

Pentru a fi mai siguri arheologii şi epigrafistii au continuat să cerceteze şi sub locul găsirii scrierii. Cheia desnodământului este desigur depar- te de acel loc.

Descoperirea micului fragment de la Ierusalim a fost ecoul altor descoperiri, mult mai antice, făcute în Egipt, la numai 300 de kilometri la sud de Cairo.

În jurul anului 1890, câţiva ţărani egipteni au descoperit, la El-Amarna (Egiptul de mijloc) o impresionantă cantitate de tablete de argilă, în majoritatea lor, într-o stare perfectă de păstrare. Aproape 300 de documente au fost descoperite în săpăturile din oraşul Akhetaton,care a fost o capitală fondată în jurul anului 1350 înainte de J.C.pe timpul faraonului Amenophis IV, cunoscut sub denumirea Akhenaton şi fondatorul culturei efemere Aton.

Dar un lucru neobişnuit în Egipt, documentele descoperite nu au găsit folosinţă heroglifilor locali nici limbi egiptene; ele au fost consi- derate ca făcând parte din limba akkadiană, transcisă în cuneiformă. Locul a fost exploatat în mod clandestin de ţărani din El-Amarna,presupunându-se ca fost biroul de afaceri străine al faraonului.Documentele reprezintă o parte din corespondenţa sa diplomatică; ele sunt în general mesaje adresate suveranilor egipteni de către mici regi ai ţărilor din Canaan. Unele sunt a lui Abdi-Heba care a domnit la Uruhhalim,cu alte cuvinte Ierusalim-în jurul anului 1340 î.e.n. El este autorul a şase scrisori de acest fel, adresate faraonului.

Între 2002 şi 2004, Nadav Na'aman, Yuval Goren şi Israel Finkelstein, arheologi ,au studiat argilele de la El-Amarna, deoarece fragmente din acestea au fost găsite la Ierusalim. Studiul a dus la concluzia că ele provin dintr-un material local ,care era realizat la Ierusalim.

Fragmentul respectiv a

Adriana Georgiana Epure

Aşa cum văd eu ...

Ce faci când cei dragi te uită? Ei bine, nu poţi face decât un singur lucru ... te resemnezi. Resemnarea asta insipidă, care te seaca încet - încet pe dinăuntru pare să fie rezolvarea tuturor problemelor. Fără să pui întrebări de genul: De ce? Cum? Când? Prietenul pierdut o dată, e pierdut pentru totdeauna, oricât ai încerca să înnozi legătura dintre voi. Parcă nu înţelegi cum ieri vă spuneaţi totul, vă încredinţaţi secrete, împărtăşeaţi visuri nebune la ore târzii în noapte şi azi sunteţi doi oameni, perfect străini, care se privesc în ochi cu neîncredere, fără să ştiţi ce se ascunde dincolo de masca fiecăruia şi abia reuşiţi să murmuraţi un simplu "bună"şi să schiţaţi un zâmbet mai degrabă protocolar decât sincer. Şi pentru o perioadă de timp ai crezut că ai găsit prietenul perfect, care te sprijină indiferent de situaţie, indiferent de cine intervine între voi, şi indiferent cât ai greşi. Dar pe parcurs e posibil să descoperi că acel „indiferent" se poate transforma într-un "probabil" ... acel "probabil" care îţi dă senzaţia de nesiguranţă şi instabilitate. Acea senzaţie ciudată care te cuprinde atunci când în loc să-i vorbeşti prietenului ca şi cum ai vorbi cu tine însuţi, îi vorbeşti doar pentru a întreţine relaţiile amicale dintre voi. Aceasta este diferenţa între o prietenie adevărată şi una superficială; atunci când vorbeşti cu cel de lângă simţi ca şi cum ai privi direct în sufletul tău? Dacă da, bucura-te de prietenia adevărată!

Din punctul meu de vedere, prietenia este o oglinda .. în care se reflectă sentimentele şi trăirile tale într-un mod sincer, ca şi cum ţi-ai privi reflexia... Iar atunci când oglinda se abureşte, ce rămâne de făcut? ...te resemnezi.

aparţinut deci unei scrisori adresate suveranului său egiptean din sec. XIV î.e.n.

Un rege neînsemnat, care ar fi putut fi chiar Abdi-Heba, dar acest lucru nu poate fi stabilit cu exactitate. Locul unde a fost găsită fragmentul de argilă nu permite a se stabili cu precizie cine a fost autorul scrisorii. Ceea ce e sigur, că e vorba de o copie conservată.

Alte descoperiri dovedesc că e vorba de Ierusalimul din perioada bronzului (dintre 1600-1200 î.e.n.)

Cu alte cuvinte în partea orientală a oraşului ,s-a conclus în 1967, a fost oraşul regelui David, primul suveran al Israelului,desigur în anii 1000 î.e.n.

A priori, fragmentul de argilă descoperit, anterior cu aproape trei secole şi jumătate, duce la presupunerea că oraşul lui David nu pomeneşte de această perioadă istorică, povestită în vechiul Testament.

În concluzie, se explică aceasta contrazice faptul că în acea perioadă Ierusalimul a avut o importanţă deosebită.

În fapt, se dovedeşte că regele a scris corespondenţa sa de la El Amarna, cu ajutorul unor scribi care cunoşteau această limbă. Unii dintre arheologi au ajuns la concluzia, Ierusalimul a fost şi în acea epocă îndepărtată o capitală importantă din Orientul mijlociu.

Atât regele David, cât şi fiul său Solomon au trăit, deci într-un teritoriu vast şi nu într-un domeniu limitat. Dar această concluzie nu poate fi reală cercetând doar micul fragment de argilă.

Poeme din volumul de versuri în curs de apariție

„Cuburi de aer”

de George Nicolae Stroia

SUFLETUL

Sufletul,
un puiet de brad
ce tinde spre lumină.
Când lumina dispare,
este atras de întuneric,
vestejindu-se
din ce în ce mai mult.
Trebuie udat cu lacrimi,
îndreptat spre lumină
şi curățat
de buruienile
care îl împiedică să crească.
Şi, ca orice puiet,
îşi va înfige rădăcinile
adânc în pământ,
dornic să absoarbă
gânduri şi lucruri frumoase.
Cum, uneori,
solul e otrăvit de răutăți,
rădăcinile-i firave
se usucă şi se scurtează,
obligat fiind să şi le înmulțească
din nou,
şi din nou,
până când otrava
nu-l va mai afecta.

*

Trebuie să ne îngrijim sufletul,
ca acesta să crească
mare şi mândru,
nemaiputând fi smuls
de nicio furtună.

COPILĂRIA

Copilăria,
rază de lumină a vieții,
luminând întunecata existență.
Se spune că,
atunci când un copil se naşte
îngerii zburdă,
atraşi de plânsetul noului-născut.
Pe măsură ce creşti
aripile lor îți luminează calea,
chiar dacă nu o vezi
şi apuci pe cea greşită;
pe măsură ce creşti,
îți doreşti să o faci mai repede,
dar ai să regreți mai târziu;
pe măsură ce creşti
nimic nu ți se mai pare ca altă-dată:
totul este mai puțin colorat,
înțeles altfel,
de multe ori şi sumbru.
Abia atunci realizezi
cât de mult îți lipseşte copilăria.
*
Poate nu este prea târziu
să înțelegi că
(pe)trecerea prin viață
este un ciclu încă neînțeles:
de la copil, la adult
şi nu invers.

MAMA

Mama,
parte din noi,
simte când o singură lacrimă
lunecă arzătoare pe obrazul prun-cului ei;
doar mama îl înțelege,
doar mama îl cunoaşte,
oricât am vrea să ne ascundem de ea,
ne ghiceşte întotdeauna, privind în suflet
văzând minciunile, răutățile,
curățându-le apoi cu un sărut.
Doar mama,
soarele dimineții,
alintă şi ajută,
mustrând când o faptă rea a fost săvârşită.
Dacă mama ar dispărea,
nu ar mai fi nici Soare,
nici Lună,
nici Stele,
întregul Univers s-ar stinge,
lăsând aprinsă doar o mică lică-rire: SPERANȚA.

ZBORUL

Este greu să zbori ca să devii cineva.
Uneori aripile te dor,
fiind obligat
să te opreşti din drum,
dar trebuie să te încăpățânezi,
să ignori durerea şi să continui.
În calea ta traversezi
orizonturi întregi,
uneori întunecate,
alteori senine pe care
trebuie să le depăşeşti,
amintindu-ți de scopul tău;
în calea ta întâlneşti piedici,
pe care trebuie să le ocoleşti;
în calea ta întâlneşti şi lucruri mai bune decât banii:
bucuria de a-ți umple
sufletul cu fericire
şi cunoştințele pe care mai apoi
le vei putea împărtăşi.
Alteori, trebuie să te laşi
pur şi simplu purtat de vânt,
uitând de greutăți.
*
Indiferent de obstacole,
trebuie să vrei să zbori ca să poți
ajunge Cineva.

Câştigătoarea concursului
„Arc de suflet peste timp”- Buzău 2012

Vârsta fragedă, filon de poezie matură

Teo Cabel

Ana Maria Gîbu ne invită să ne bucurăm, alături de ea, de intensitatea cu care trăieşte, prin mirajul poeziei, un adolescent de 15 ani minunile vieţii înmugurite din fiorul sentimentelor. O adolescentă deosebită, pot să spun, cum sunt mulţi dintre tinerii liceeni care iubesc literatura. Nu este o particularitate, ci o şansă, faptul că a fost remarcată şi promovată la Buzău, unde a declarat că este „a doua casă” pentru ea.

Câştigătoarea concursului „Arc de suflet peste timp”, organizat de Fundaţia Academică „Vasile Voiculescu”, şi-a lansat, alături de prieteni, Luminiţa Zaharia (cenaclul Lira 21), venită de la Bucureşti pentru a o sustine, tatăl său, bunica, scriitori şi oameni de cultură buzoieni, pe 23 noiembrie, volumele „Blestemaţii” şi „Regala”.

„Blestemaţii” este o carte în care fantasticul devine real, iar lupta pentru existenţă, ca întotdeauna, are o miză şi nu precupeţeşte nici un efort, nici chiar riscul jertfei supreme. Eroii sunt rezultatul unui experiment eşuat, care vor să li se recunoască dreptul la viaţă. Este interesantă promovarea ideii de lider. Finalul este concluzia că orice lucru pe care îl doreşti şi poţi lupta pentru el se împlineşte dacă ştii să-ţi foloseşti capacităţile şi să ţi le apreciezi la adevărata valoare.

”Regala”, deşi are o grafică ce aduce chiar de pe copertă cu poveştile copilăriei, nu este aşa. Îmi cer scuze, dar o să mă refer doar la poezia Anei Maria, deşi volumul este un tandem realizat cu domnul George Filip, din Canada. Autoarea nu îşi ascunde vârsta, ba chiar ne dezvăluie : „am voie încă să mă joc / de-a v-aţi ascunselea / printre oglinzi // din sala de bal / se aude primul acord // duc / felinare aprinse / celor care fabrică umbre”. Tocmai am asistat la trecerea în adolescenţă, unde se aude primul acord al balului (ANOTIMP PRIN CUVINTE NECITITE).

„AZI VREAU SĂ MERG CU EA DE MÂNĂ” este dedicată mamei: „când m-ai născut / te-am privit / cu ochii a-ntrebare / ce-seamnă mamă / nu ştiam // te-am aşezat în minte / să-nvăţ ce este zâmbetul din zori”; recunoaşterea ca principiu de maturitate. Sau în poezia „PRINTRE CUVINTE” : „Port în buzunarul / sub formă de inimă / chipul mamei albind / cămăşi de in în Prut”. În PATĂ DE CULOARE, bunica este cea lângă care sensurile înţelepciunii încep

să îi încolţească şi ei în minte şi în suflet, într-o infuzie frumos mirositoare, de toamnă: „Când zarea liberă / a cuprins gutuiul / mă ascund în norii toamnei / colorez pletele / în ruginiul înfrăţit / cu purpuriul / din obrajii bunicii.”

Sunt poezii la Ana Maria Gîbu care au un loc onorabil oricând într-o antologie de versuri a poeţilor maturi: „conving noaptea / să facă topless / în amiaza mare / fără protecţie anti ultraviolet / să servească ceai / din stele de mare uscate / pe-o roată de cărucior abandonat” (AUD DUREREA PRIN CRĂPĂTURILE PĂMÂNTULUI). În PRIMĂVĂRATICĂ entuziasmul tinereţii este contagios: „iubesc această noapte / pitită-n oglinda / dimineţii / stele-mbrăcate în verde / încarcă mugurii / cu alb / mâine toţi vor fi // v-o trimit la uşa / inimii // lăsaţi-o deschisă.” Se mai face simţit aici sentimntul subteran al religiosului. CA ULTIMUL OM

(chem timpul să rodească): „sunt străina plimbată de dimineață / prin noaptea minții / cu privirea goală stau / pe miezul neomeniei / ca pe un câmp de bătaie / unde nicio fanfară nu-şi salută / comandantul / dacă mă priveşti în ochi / vei simți frigul instalat / ți-am creat condiții speciale/ de plecare // aprind luminile / interiorul meu nu te mai vrea”, lovitură de grație.

În ȚIE apare intuirea jocului social. Recunoaşterea măştii ca semn al maturității: „(...) învață-mă / să adun sub aripa minții / tăcerea ochilor / care nu plâng // şi să m-ascund / în jocul de artificii”. Jocul de artificii este feerie, dar pentru moment dincolo... EU, NEUTRĂ: „Rotațiile cuvintelor / crestează timpul / într-un scârțâit asurzitor // (...) în acvariul meu / rămân neutră”. Să fie o imersiune în adâncul sufletului, ca încercare de echilibru în fața noilor sentimente trezite de adolescență?

CU DRAG PENTRU ADAM (în replică, semnează Eva) : „e mohorât / dar atât de frumos / în sufletul tău / omule // tu trunchi / izvor / al crengilor mele // la chipul meu înfrunzit / zâmbeşti // lumina ochilor tăi / înfloreşte / pe malul privirilor”. Această poezie, generică dragostei pentru ființa umană, măreşte sfera expansiunii sufleteşti a autoarei. Sentimentul sublimului, al intensității, al imensității, dar şi al tainei în ARIPI PENTRU ZBORUL SPRE CER (nu dorm, dar visez!) : „pe marginea cerului / tăcerea / mi-a tivit genele” sau „mâini cu cireşe / nasc armonii / în fiecare frunză / şuvoaie de timp / dau năvală // recompun simfonia.”(ASCUND PARTITURILE ÎN PĂMÂNT)

Universul poeziei la Ana Maria Gîbu, cum spuneam, este în expansiune, dar şovăiala inerentă vârstei o mai încearcă uneori: „ascult iubirea / când tace / de frică plonjez / în ochii cu ferestre închise.”

Antologice sunt şi CHIRIAŞI FĂRĂ CHIRIE, NEGRO MAGICO: „aprind candela / din călimară”, FALIMENTUL FABRICII DE PRAF: „Mi-am agățat rochia / de întuneric // Spirale de fum / îngenunchează / culorile pădurii // prin geamurile iernii / cresc zile împletite / cu umbre de oameni //... arunc rătăcirea / între deal şi râu / în ultima flacără / din ochii tăi”; „(...) strigătele din pustia bărcilor / amestecate printre / geamandurile umane / opresc timpul...”(POVESTEA FETEI CU COLIER).

Adolescenta „legată la detectorul de armonii”, ştie că „diminețile se trezesc / în recital de albatroşi” (ÎNTRE DOUĂ LUMI).

Ana Maria Gîbu este poetă la 15 ani. Felicitări! Drumul este deschis doar celui care l-a găsit, apoi se fac primii paşi. Acestea sunt însă stadii depăşite în situația de față. Maturitatea este un examen pe care o să-l dea mai devreme, pentru că literatura i-a trasat deja o hartă cu multe comori şi, în căutarea lor, va vedea cât poate de mult.

Mecanica Vieții

Urmare din pagina 19

nervoase dictate de anumite tensiuni bilogice, iar în varianta completă a viziunii creştine de „Om ca întreg”, vom găsi sentimente precum bucuria, tristețea, durerea, iubirea, mila şi altele ce conturează comportamental plânsul. Mi se pare mult mai aproape de adevăr, varianta a doua ce operează cu noțiuni despre realități necuantificabile, dar cauzal esențiale pentru cunoaşterea gheizerului vieții umane.

Simțirea mişcărilor imperceptibile ale vieții poate naşte certitudini ce ne pot satisface setea de cunoaştere mai mult decât rațiunea rece ce pune în ecuație doar tendințele de conceptualizare a realităților.

Lumea artelor are ca motor existențial inspirația, frumosul şi armoniosul fiind conturate prin opere cutremurătoare în natura umană. Ce ar fi un poet fără inspirație? Nu ar fi poet! Putem spune despre un poet adevărat că are o simțire înaltă, materializată printr-o comunicare fină cu muzica sferelor. Ariile celeste produc ecouri ce se transformă în cuvinte, versuri, strofe şi într-un final, poezii. Rima şi ritmul crează un tot ce exprimă armonia unor esențe desprinse din Adevăr. O strofă dintr-o poezie proprie, poate să exprime mai mult decât formulările de mai sus, las pe domniile voastre să judece acest fapt de care eu sunt deplin încredințat.

Nu pot să cred nimic dacă nu simt,
Căci de sofisme plină este lumea,
Iar mintea mea e un culoar prea strâmt,
Ca să primesc prin ea Lumina.

Vorbind de Lumină ca sinonim în această exprimare poetică cu Adevărul unic, putem afirma că lumea creştină, deținătoare a Evangheliei şi a Tradiției, s-a consolidat prin revelație şi nu prin cunoaştere ştiințifică. Mai presus de experiment şi matematica cuantificatoare aferentă acestuia, putem spune că revelația este precum o scînteie de lumină în întuneric, omul percepând mişcări pe care fără aceasta nu le-ar vedea. Deschiderea acestor uşi către lumea nevăzută fiind un act de voință divină, în fața căreia orice teorie ştiințifică eşuează.

(Va urma...)

Poetul şi istoricul Ioan Ţepelea a fost omagiat

Loredana Ionaş

Prof. univ. dr. Ioan Ţepelea a fost omagiat miercuri, 31 octombrie, la Cercul Militar din Oradea, în cadrul unei activităţi comemorative, intitulată „Ioan Ţepelea 1949-2012", organizată de familia regretatului om de cultură. Invitaţi speciali la eveniment au fost poeţii Jean Poncet, din Marsilia, Franţa, şi Horia Bădescu, din Cluj. Moderator a fost col.(rez) Dan Poinar, care a fost prieten al poetului.

Dan Poinar a evocat perioada în care Ioan Ţepelea, în calitate de şef al Cercului Militar, a generat o serie de manifestări culturale care au pus Oradea pe harta celor mai importante oraşe din ţară şi străinătate, din punct de vedere al poeziei şi al cărţii. Invitat special la eveniment, poetul francez Jean Poncet a vorbit despre relaţia de suflet ce s-a creat de-alungul timpului între el şi poetul Ioan Ţepelea, şi că revenind acum, pe meleaguri bihorene, îi simte acut absenţa. „Pentru mine, Ioan a fost o persoană specială, un poet extraordinar, care a încurajat şi susţinut foarte mulţi poeţi publicându-i în editura sa, a fost cel care a organizat, de-alungul anilor, Salonul Internaţional al Publicaţiilor Literare, un prilej deosebit pentru poeţii care veneau la Oradea, din diferite locuri, să se cunoască, să schimbe idei şi chiar să se împrietenească", a spus Jean Poncet.

În semn de omagiu pentru marele om de cultură, poetul francez a editat o broşură, intitulată „Ioan Ţepelea 1949-2012", care conţine gânduri ale lui Jean Poncet, Valeriu Stancu, Jacques Lovichi, o poezie a lui Horia Bădescu, dedicată lui Ioan Ţepelea, când a auzit de moartea lui, precum şi poezii ale lui Ioan Ţepelea traduse în limba franceză de Jean Poncet. „Când am aflat despre dispariţia lui Ioan, mi-am dat seama că trebuie să facem ceva mai mult decât am făcut până în prezent pentru el. Aşa că am hotărât şi am reuşit să scoatem această mică broşură, într-un tiraj de 600 de exemplare. Nu seamănă cu o carte, dar e publicată de o Casă de editură prestigioasă din Franţa, veche de peste 30 de ani", a mai spus Jean Poncet.

Şi poetul Horia Bădescu din Cluj a evocat memoria celui dispărut, amintind că l-a cunoscut la Paris, pe când era director al Centrului Cultural Român din capitala Franţei, după care drumurile lor s-au intersectat de mai multe ori atât în România, cât şi în Franţa şi în Belgia. „Ioan a fost nu doar un foarte bun poet, ci şi un om deosebit, care a făcut mai mult pentru ceilalţi decât pentru sine, care a ajutat poezia românească să se reprezinte în lume", a menţionat Horia Bădescu.

Nelipsit de la eveniment, poetul Ioan Moldovan, directorul Revistei Familia, a spus că Oradea nu mai e aceeaşi fără Ioan Ţepelea, şi că prin dispariţia lui, oraşul a rămas „văduvit de câteva pulsiuni culturale extraordinare". În continuare, poeţii Jean Poncet şi Horia Bădescu au oferit celor prezenţi un scurt recital în franceză şi română din poezia lui Ioan Ţepelea, după care a urmat o proiecţie de fotografii din prodigioasa activitate culturală a acestuia. Apoi, şase eleve din clasa a XI-a A, de la Colegiul Naţional „Iosif Vulcan", au recitat în română, engleză şi franceză din poeziile lui Ioan Ţepelea, precum şi o poezie a lui Horia Bădescu dedicată acestuia.

La eveniment a fost prezentă familia regretatului om de cultură, alături de toţi cei care l-au iubit şi apreciat de-alungul vieţii. Ioan Ţepelea a plecat spre veşnicie anul acesta, pe 26 martie. A murit răpus de boală, la doar 62 de ani. Pe 3 iunie ar fi împlinit 63 de ani.

Octombrie - Luna Internaţională a Bibliotecilor Şcolare, a IV-a ediţie la C.C.D. Dâmboviţa

Ion Iancu Vale

Anul acesta, la XIV-a aniversare, Luna Internaţională a Bibliotecilor Şcolare poartă sloganul „School Library: a Key to the Past, Present & Future (Biblioteca Şcolară: Cheia către trecut, prezent şi viitor).

La iniţiativa Casei Corpului Didactic Dâmboviţa, prin bibliotecarul Manuela Dragoş, această manifestare a fost marcată la nivelul judeţului nostru începând cu anul 2007, când a fost sărbătorită prima ediţie. În tot acest timp în unităţile şcolare s-au desfăşurat activităţi specifice dedicate susţinerii şi promovării bibliotecii şi a rolului ei în dezvoltarea gustului pentru lectură a elevilor.

Casa Corpului Didactic Dâmboviţa a încheiat sărbătorirea Lunii Internaţionale a Bibliotecilor Şcolare, marţi, 30 octombrie, printr-o manifestare amplă la care au luat parte bibliotecari şcolari şi profesori de toatre specialităţile, atât din judeţ cât şi cadre didactice din Bucureşti.

În deschiderea manifestării, doamna profesor Aurora Solomon, directorul Casei Corpului Didactic Dâmboviţa şi Manuela Dragoş, bibliotecar au adresat celor prezenţi mesaje de întâmpinare. Au prezentat scurte alocuţiuni şi bibliotecari ai Bibliotecii Judeţene „Ion Heliade Rădulescu" Dâmboviţa: Pavelica Pârvulescu şi Florin Pârvulescu.

Prima parte a manifestării a debutat cu un program artistic prezentat de elevii unităţilor şcolare din Fieni: Şcoala Gimnazială „Diaconu Coresi" şi Liceul Tehnologic „Aurel Rainu", îndrumaţi de profesor Aurora Solomon şi bibliotecar Maria Dinu.

Elevii au fost recompensaţi cu diplome şi premii oferite de Casa Corpului Didactic Dâmboviţa.

A doua parte a programului a cuprins sesiunea de comunicări şi referate cu tema: „Rolul bibliotecii şcolare în dezvoltarea intelectuală a elevilor prin colaborarea dintre bibliotecar şi profesor". Au fost prezentate experienţe de bună practică, rodul unor proiecte locale şi naţionale ce vizează colaborarea dintre bibliotecarii şcolari şi cadrele didactice.

La finalul activităţii, doamna director a Casei Corpului Didactic Dâmboviţa, profesor Aurora Solomon, a oferit bibliotecarilor şcolari diplome aniversare pentru „dăruirea şi priceperea de a face din biblioteca şcolară un spaţiu al mirabilei întâlniri cu universul cărţilor".

Activităţi ale bibliotecilor şcolare

În luna octombrie, bibliotecarii şcolari în colaborare cu profesorii si elevii au celebrat Luna Internaţională Bibliotecilor Şcolare prin numeroase activităţi, având drept scop promovarea lecturii, a cărţii şi bibliotecii. Au fost derulate, la nivelul şcolii, proiecte şi activităţi de o mare diversitate, după cum urmează:

- Şcoala Gimnazială Nr. 1 Moreni, bibliotecar Şerban Carolina: „O lume de poveste" (prezentarea lumii minunate a cărţilor, prezentarea C.D.I şi utilitatea lui, expoziţie de carte, vizionare unor poveşti din literatura română); „Scriitorul – profesor" (invitat profesorul scriitor Ion Stoica, discuţii cu elevii despre meseria de scriitor);

- Şcoala Gimnazială „Prof. Paul Bănică" Târgovişte, bibliotecar Săvulescu Cătălina: prezentări de carte; prezentarea bibliotecii elevilor din clasele pregătitoare şi celor din clasele I; Întâlnire cu scriitorul Grigore Grigore în cadrul lansării de carte „Pinocchio" în versuri şi cu ilustraţii;

- Şcoala Gimnazială Nr. 4 Moreni, bibliotecar Iosif Florica: Vizite la bibliotecă de către elevii claselor I (prezentarea locaţiei, a fondului de carte); „Puterea cuvântului – iniţiere în folosirea dicţionarului";

- Şcoala Gimnazială „Iosif Gabrea" Văleni Dâmboviţa, bibliotecar Lazăr Oana: „Trecut şi prezent, rezultă viitor" – dezbatere; „Tinere condeie" – activitate de creaţii literare (poezii şi compuneri pentru revista şcolii);

- Şcoala Gimnazială „Buică Ionescu" Glodeni, bibliotecar Vîrjoghe Sorina: vizionarea unor ecranizări după cărţile din programa şcolară; realizarea manuală a copertelor cărţilor citite; amenajarea unei expoziţii de carte şi desene cu personaje din poveştile citite; vizitarea bibliotecii şcolare de către elevii claselor I şi a II-a; recondiţionarea unor cărţi;

- Colegiul Naţional „Nicolae Titulescu" Pucioasa, bibliotecar Căpruciu Vera: „Biblioteca vă aparţine!" (prezentarea bibliotecii elevilor claselor a IX-a, dezbateri cu privire la importanţa lecturii în educaţia elevilor, discuţii pe marginea cărţilor Mara de Ioan Slavici şi Căpitan la 15 ani de Jules Verne);

- Colegiul Economic „Ion Ghica" Târgovişte, bibliotecar Dumitra Mihaela: Sincretismul artelor - exerciţiu de creativitate" (creativitatea ca o predispoziţie de a crea în opinia lui Sillamy, observare şi răspunsuri cu privire la „Portretul femeii necunoscute"şi „Portretul bărbatului necunoscut", exerciţiu de creativitate după cerinţa: „Imaginându-vă ca tabloul reprezintă povestea celor două personaje", vizionarea filmului „Felix şi Otilia", propunerea citirii romanului „Enigma Otiliei" de George Călinescu"); „O scrisoare pierdută" de I.L.Caragiale (dramatizare, vizionări de teatru şi film); „Să scriem împreună o poveste" (concurs, scrierea unui text pornind de la 2-3 cuvinte care au o anumită valoare, atribuită de elevi, gândindu-se la o carte/ poveste sau personaj, punerea în scenă a cele mai apreciate poveşti, recomandări de lectură pe tema respectivă, opinii despre activitate, tema abordată si exemple de activităţi care s-ar putea desfăşura pe aceeaşi temă).

Manuela-Elena Dragoş

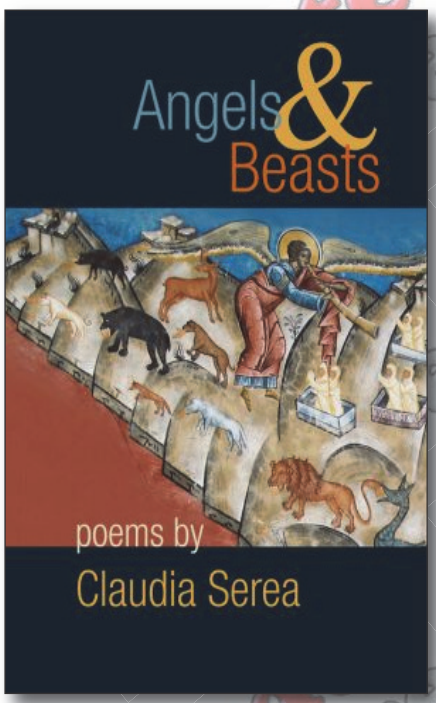

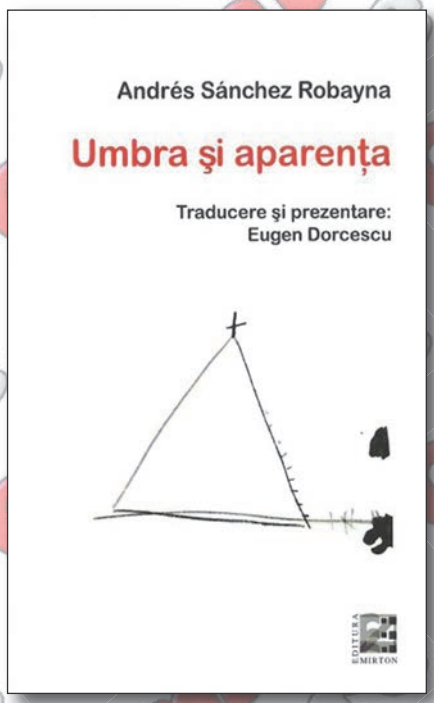

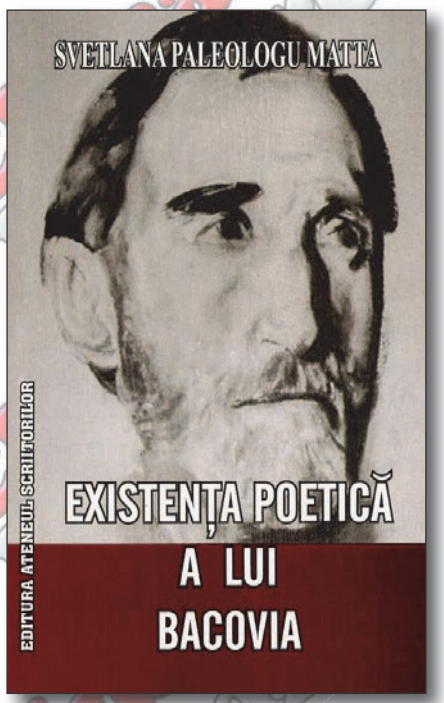
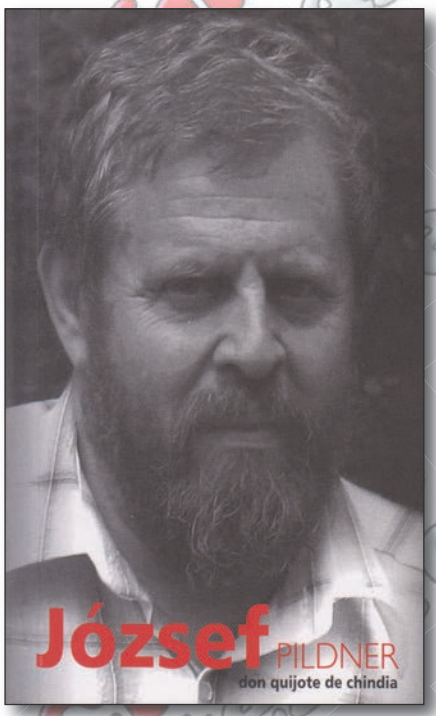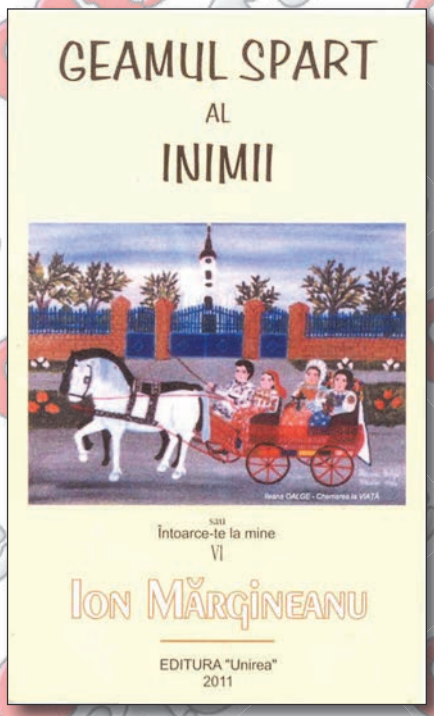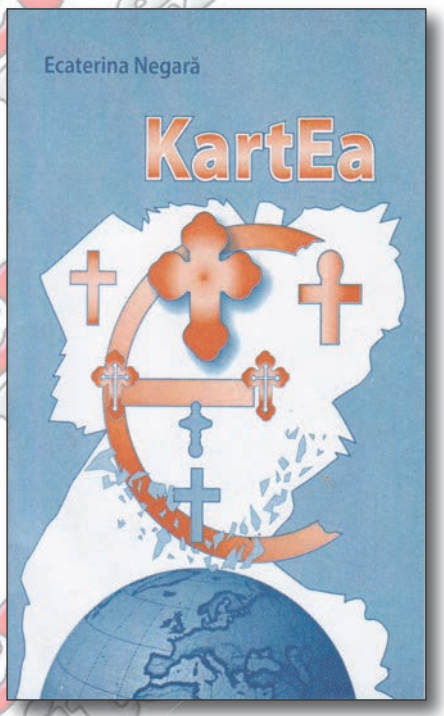
Cărţi noi în biblioteca revistei Climate literare